

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.441 van 9 maart 2015
in de zaak A. 211.008/IX-8279**

In zake: Remi ZEEUWS
die woonplaats kiest te 3040 Huldenberg
Nijvelsebaan 31 A

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST
vertegenwoordigd en bijgestaan door
advocaten Patrick Peeters en Thomas Dreier
kantoorhoudend te 1000 Brussel
Terhulpesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 11 december 2013, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 10 oktober 2013 waarbij Remi Zeeuws de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 februari 2015.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Patrick Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is attaché (rang A1) bij het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.2. Op 11 februari 2002 stelt hij bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 21 december 2001 waarbij P. D. wordt benoemd tot eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigt de Raad van State het voormelde benoemingsbesluit. Het middel waarin verzoeker onder meer aanvoert dat geen deugdelijke vergelijking van zijn titels en verdiensten met deze van P. D. heeft plaatsgevonden, wordt gegrond bevonden.

De Raad van State vernietigt bij hetzelfde arrest tevens het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 24 juni 2004 waarbij P. D. van rechtswege vanaf 1 juli 2004 in de graad van eerste attaché, expert van hoog niveau, wordt overgeheveld van de directie Onderzoek en Innovatie van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (IWOIB).

3.3. In het kader van het rechtsherstel na dit vernietigingsarrest stelt verzoeker bij de Raad van State verscheidene beroepen en vorderingen in waarbij hij beoogt dat de verwerende partij een voor hem gunstige beslissing zou nemen in de voormelde benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau.

In twee van die procedures – een dwangsomprocedure (zaak A. 202.106) en een schorsings- en annulatieprocedure (zaak A. 208.263) – maakt verzoeker gebruik van een brief die door hem is gemanipuleerd. Het betreft een brief van 7 maart 2013 van de staatssecretaris van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, waarin melding wordt gemaakt van de intrekking van een vroegere beslissing van 19 april 2012, die eveneens door verzoeker bij de Raad van State werd bestreden, en van de beëindiging van de voormelde benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau.

De originele brief van de staatssecretaris van 7 maart 2013 luidt als volgt:

“Geachte heer Zeeuws,

Ik verwijs naar mijn brief van 19 april 2012, die u aangevochten heeft bij wege van een schorsings- en annulatieprocedure bij de Raad van State (gekend onder G.A. 204.837/IX-7669).

Voormelde brief had betrekking op de afsluiting van de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het Bestuur Economie en Werkgelegenheid (intussen werden de bevoegdheden van deze directie overgeheveld naar Innoviris). Deze brief werd door de Raad van State geschorst bij arrest nr. 220.609 van 17 september 2012, aangezien het gebrek aan nood aan een eerste attaché bij Innoviris, niet degelijk werd gemotiveerd. Gelet op deze schorsing, gaat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest hierbij over tot intrekking van de brief van 19 april 2012.

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ziet vervolgens af van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché.

Uit een nauwgezette screening van de interne competenties bij Innoviris en na overleg tussen mijn diensten en Innoviris, staat vast dat de activiteiten en opdrachten die in 2001 en ook nog in 2009 (ten tijde van de herneming van de benoemingsprocedure door de directieraad) dienden te worden uitgevoerd door de gezochte eerste attaché, intussen niet meer actueel zijn, of door andere medewerkers van Innoviris worden uitgevoerd.

In deze omstandigheden wordt de voormelde benoemingsprocedure hierbij dan ook afgesloten.

Indien er in de toekomst bij Innoviris nood zou zijn aan een eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), zal een nieuw functieprofiel worden opgemaakt, aangepast aan de noden van Innoviris op dat moment.

Met hoogachting,

[handtekening]

Bruno De Lille

Staatssecretaris bevoegd voor openbaar ambt.”

De door verzoeker bewerkte versie van deze brief luidt als volgt:

“Geachte heer Zeeuws,

Ik verwijs naar mijn briefke van 19 april 2012, die u aangevochten heeft bij wege van een schorsings- en annulatieprocedure bij de Raad van State (gekend onder G.A. 204.837/IX-7669).

De erin vermelde aankondiging van de afsluiting van de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de Directie Onderzoek en Innovatie van het BEW (intussen werden de bevoegdheden van DOI overgeheveld naar IWOIB [zie het arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 en lees aandachtig punt 2.3.2. voor meer bijzonderheden]). Het voormelde briefke werd spijtig genoeg door de Raad van State geschorst bij arrest nr. 220.609 van 17 september 2012, aangezien het gebrek aan nood aan een eerste attaché bij innoviris, niet degelijk werd gemotiveerd. Gelet op deze schorsing, gaat het Brussels Gewest hierbij over tot de intrekking van mijn briefke van 19 april 2012.

Het BDL ziet vervolgens af van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché.

Uit een nauwgezette screening van de interne competenties bij Innoviris en na overleg tussen mijn diensten and myself personally, staat vast dat de activiteiten en opdrachten die in 2001 en ook nog in 2009 (ten tijde van de herneming van de benoemingsprocedure door de directieraad) dienden te worden uitgevoerd door de gezochte misdadiger, intussen niet meer actueel zijn, of door andere medewerkers van Innoviris worden uitgevoerd.

In deze omstandigheden wordt de voormelde benoemingsprocedure hierbij dan ook voorlopig op dit eigenste ogenblik, afgesloten.

Van zodra de gezochte misdadiger is uitgeschakeld zal er bij innoviris terug nood zijn aan een eerste uitverkorene expert met een hoog loon, er zal dan ook een nieuw functieprofiel worden opgemaakt, volledig aangepast aan de

noden van de uitverkorene van dat moment.

Met hoogachting,

[handtekening]

Bruno De Lille

Staatssecretaris bevoegd voor openbaar ambt.”

In deze versie is het briefhoofd van de staatssecretaris bevoegd voor het Openbaar Ambt gebruikt en is ook diens handtekening behouden.

3.4. Tijdens de openbare terechtzitting van de Raad van State van 25 maart 2013 over de dwangsomprocedure van de zaak A. 202.106 legt verzoeker een pleitnota neer. Bij deze pleitnota voegt hij de bewerkte versie van de brief van de staatssecretaris van 7 maart 2013.

In zijn arrest nr. 223.385 van 6 mei 2013 over die zaak verwerpt de Raad van State verzoekers vordering en overweegt hij met betrekking tot de neergelegde versie van de voormelde brief:

“14. Het afschrift van de brief van 7 maart 2013 van de staatssecretaris dat door de verzoeker – naar zijn eigen bewoordingen als ‘oorkonde’ – bij zijn pleitnota is gevoegd, verschilt naar vorm en inhoud van het afschrift van diezelfde brief dat door de verwerende partij ter terechtzitting is neergelegd. De juistheid van het laatstgenoemde afschrift, waarvan de inhoud hiervóór onder randnummer 12 werd aangehaald, is niet betwist. Een eenvoudige lezing van het door de verzoeker neergelegde afschrift daarentegen maakt evident duidelijk dat dit afschrift niét overeenstemt met de originele brief van de staatssecretaris. Aan dat afschrift kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend. De Raad van State slaat dienvolgens geen acht op dat afschrift. De Raad vermag weliswaar niet in de plaats van de verwerende partij te beoordelen of de verzoeker door zijn handelwijze, waarbij hij de beslissing van de staatssecretaris ridiculiseert, niet verregaand tekortkomt aan zijn deontologische plichten, maar wenst niettemin uitdrukkelijk te stellen dat hij verzoekers cynische proceshouding in dezen verwerpelijk vindt.”

3.5. Verzoeker maakt van de gemanipuleerde brief van 7 maart 2013 ook gebruik in de schorsings- en annulatieprocedure van de zaak A. 208.263.

In zijn arrest nr. 225.231 van 24 oktober 2013 over deze zaak overweegt de Raad van State met betrekking tot die brief:

“14. Zoals de Raad van State reeds eerder vaststelde in zijn arrest nr. 223.385 van 6 mei 2013 over een zaak waarin dezelfde verzoeker eenzelfde van het origineel afwijkend afschrift van de brief van de staatssecretaris van 7 maart 2013 neerlegde als in de voorliggende zaak, maakt een eenvoudige lezing van dat afschrift evident duidelijk dat het niet overeenstemt met de originele brief van de staatssecretaris. [...]

Aan het afschrift dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend, nog daargelaten of – zoals de verwerende partij stelt – het hier om schrijftvervalsing gaat, wat enkel door de strafrechter kan worden vastgesteld.

15. Verzoeker heeft aldus bij zijn verzoekschrift, ter aanwijzing van de bestreden beslissingen, een stuk gevoegd dat niet overeenstemt met het origineel en waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Uit niets blijkt dat verzoeker dit – zoals hij zelf stelt bij ‘vergissing’ heeft gedaan. Een dergelijke vergissing is te dezen overigens volkomen ongeloofwaardig. De Raad van State neemt dan ook aan dat verzoeker wetens en willens heeft gehandeld.

Bijgevolg heeft verzoeker de Raad van State – nota bene de rechter op wiens rechtsbescherming hij een beroep wil doen – misleid bij het instellen van zijn beroep. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* kan aan een dergelijk beroep geen enkel gevolg worden gegeven. De omstandigheid dat het oorspronkelijk bij het verzoekschrift gevoegde afschrift tot dezelfde conclusie komt als het origineel of dat verzoeker in zijn verzoekschrift passages aanhaalt uit het originele stuk – hij haalt overigens ook passages aan uit het misleidende, oorspronkelijk bijgevoegde afschrift – verandert niets daaraan. Verzoekers verwerpelijke handelwijze, waarbij hij de rechter met opzet de juiste, wezenlijke informatie over het voorwerp van de te beoordelen zaak onthoudt en hij de rechter aldus misleidt, impliceert immers dat hij de toegang tot de rechter niet waardig is.

16. Met zijn brief van 7 mei 2013 beoogt verzoeker het bij zijn verzoekschrift gevoegde ‘afschrift’ van de brief van 7 maart 2013 te vervangen door ‘het origineel’. Blijkbaar vormt een tuchtprocedure die de verwerende partij tegen verzoeker heeft opgestart, hiervoor de aanleiding. Deze poging van verzoeker om zijn bedrieglijk handelen recht te zetten, wijzigt echter niets aan het feit dat hij bij het instellen van het voorliggende beroep heeft getracht de Raad van State te misleiden.”

Bij arrest nr. 226.002 van 9 januari 2014 legt de Raad van State aan verzoeker een geldboete op van 1000 euro wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

De Raad overweegt:

“9. Toen verzoeker zijn verzoekschrift bij de Raad van State indiende en daarbij, ter aanwijzing van de bestreden beslissingen, wetens en willens een

stuk voegde dat niet overeenstemde met het origineel, maar dat hij met ‘knip- en plakwerk’ had tot stand gebracht, wist hij of diende hij in ieder geval te weten dat zijn beroep niet rechtsgeldig tot het door hem beoogde resultaat kon of mocht leiden en dus voorbestemd was om te worden afgewezen.

Door een dergelijk beroep toch in te stellen heeft verzoeker misbruik gemaakt van de openbare dienst van de rechtsbedeling door de Raad van State en heeft hij deze dienst geheel onnodig en niet onaanzienlijk belast. De omstandigheid dat zijn beroep met toepassing van de versnelde rechtspleging van artikel 93 van het algemeen procedurereglement door de Raad van State werd verworpen doet daar niets aan af.

Verzoekers handelwijze kan niet in het minst worden verantwoord door de verbittering die hij stelt te ervaren doordat hij na het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State op vertragingsmanoeuvres vanwege de verwerende partij zou botsen en hij nog steeds op rechtsherstel zou wachten. Ook de loutere bewering dat verzoeker tijdens de periode februari-maart 2013 om diverse redenen ‘onder zeer veel stress’ stond, kan zijn handelwijze niet rechtvaardigen of verschonen.

10. Verzoekers beroep dient dan ook als kennelijk onrechtmatig te worden aangemerkt in de zin van artikel 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en verantwoordt om die reden het opleggen van een geldboete.

[...]

12. Zoals hiervóór *sub* 9 reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker de openbare dienst van de rechtsbedeling door de Raad van State met zijn verzoekschrift in de voorliggende zaak geheel onnodig en niet onaanzienlijk belast. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker inmiddels bij tuchtmaatregel uit zijn ambt is ontslagen en hij dienvolgens zijn beroepsinkomen heeft verloren, acht de Raad van State niet de maximale geldboete, maar wel een geldboete van 1000 euro gerechtvaardigd.”

3.6. Met een brief van 30 april 2013 deelt de adjunct-secretaris-generaal van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest aan verzoeker mee:

“Ingevolge:

- de feiten tijdens de terechtzitting voor de Raad van State op 25 maart 2013 in de zaak G/A. 202.106/IX-7435 Remi Zeeuws t/ het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
- uw verzoekschrift aan de Raad van State in de zaak G/A. 208.263/IX-7958 Remi Zeeuws t/ het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Ingevolge het artikel 275, 2° van het besluit van 6 mei 1999 van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, is de directieraad bevoegd om één van volgende straffen voor te stellen:

- de lagere inschaling;
- de terugzetting in graad;
- het ontslag van ambtswege;
- de afzetting

Overeenkomstig artikel 276, 1ste alinea van het besluit van 6 mei 1999 van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, zal u door de Directieraad op 17 mei 2013 om 10u15 [...] gehoord worden.

De hoorzitting zal over volgende feiten gaan: op 25 maart 2013, tijdens de terechtzitting voor de Raad van State in de zaak G/A. 202.106/IX-7435 Remi Zeeuws t/ het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, heeft u in bijlage bij uw pleitnota, afschrift neergelegd van een brief van 7 maart 2013. Deze brief had als onderwerp ‘Intrekking beslissing van 19 april 2012 en afsluiting benoemingsprocedure expertbetrekking’. Op het eerste gezicht lijkt dit document op de brief van 7 maart 2013 die Staatssecretaris Bruno De Lille aan u geadresseerd heeft. Uit het onderzoek van dit stuk tijdens de terechtzitting door de auditeur van de Raad van State is gebleken dat het om een vervalst document gaat. U heeft de inhoud van de brief van 7 maart 2013 van Staatssecretaris Bruno De Lille volledig gewijzigd en dus vervalst. De auditeur van de Raad van State heeft u erop gewezen dat u zich hiermee op het gevaarlijk pad van schriftvervalsing begeeft. U heeft dit stuk niettemin neergelegd.

U wendde dit vervalst stuk ook aan in de zaak G/A. 208.263/IX-7958.

Onafgezien van een meer uitgebreide kwalificatie van de feiten, dat uit een later onderzoek van het dossier zou blijken, vallen deze feiten onder artikel 3bis, § 4 van het besluit van 6 mei 1999 van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, dat voorziet dat een ambtenaar, zelfs buiten de uitoefening van zijn ambt, elk gedrag vermijdt dat in strijd is met de waardigheid van zijn ambt.

De vervalsing van een brief, temeer die van een Staatssecretaris, de aanwending ervan in een Juridische procedure en de strekking van de vervalsing strookt absoluut niet met de waardigheid van het ambt.”

3.7. Op 7 mei 2013 zendt verzoeker in de zaak A. 208.263 naar de Raad van State een brief die als volgt luidt:

“Uit het tuchtdossier dat het MBHG mij overmaakte blijkt dat er twee versie van de brief van 7 maart 2013 van de heer staatssecretaris B. De Lille in omloop zijn.

Hierbij stuur ik u de originele brief (bijlage 4). Gelieve stuk 1 uit mijn bundel te verwijderen en te vervangen door het origineel.”

3.8. Op 16 mei 2013 komt verzoeker met zijn raadsman het tuchtdossier inkijken.

3.9. Op de hoorzitting van de directieraad van 17 mei 2013 geeft verzoeker “toelichting [...] in de vorm van een pleidooi” en bezorgt hij zijn uiteenzetting “in schriftelijke vorm” aan het secretariaat. De hoorzitting wordt evenwel onderbroken en, na onderling overleg, verdaagd naar dinsdag 28 mei 2013, omdat aan het tuchtdossier drie nieuwe stukken zijn toegevoegd die op het ogenblik van de inzage van het dossier door verzoeker, op 16 mei 2013, nog niet erin waren opgenomen.

3.10. Met een brief van de adjunct-secretaris-generaal, eveneens van 17 mei 2013, wordt verzoeker uitgenodigd voor het vervolg van de hoorzitting op 28 mei 2013. Aan verzoeker wordt de mogelijkheid gegeven om schriftelijke opmerkingen te bezorgen tegen 24 mei 2013. Hij maakt evenwel van deze mogelijkheid geen gebruik.

3.11. Op de hoorzitting van 28 mei 2013 krijgt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, de gelegenheid om zijn standpunt uiteen te zetten niet alleen over de aan het tuchtdossier toegevoegde stukken, maar ook over “de ten laste gelegde feiten en de voorstellen van straffen zoals vermeld in de uitnodiging van 30 april 2013”. In tegenstelling tot de hoorzitting van 17 mei 2013, weigert verzoeker ditmaal om zijn verweernota neer te leggen.

3.12. Op 5 juni 2013 stelt de directieraad voor, “unaniem [...] met één onthouding”, om verzoeker bij tuchtmaatregel van ambtswege te ontslaan.

Dit voorstel van tuchtstraf steunt op de volgende motieven:

“I. De ten laste gelegde feiten

Op de zitting van 25 maart 2013 van de Raad van State in de zaak G/A. 202.106/IX-7435 (dwangsomprocedure na arrest van het Grondwettelijk Hof op prejudiciële vraag) overhandigde dhr. Zeeuws een pleitnota aan de Raad van State en aan de raadsman van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest (bijlage 2.1). Bij deze pleitnota voegde hij de ogenschijnlijke brief van 7 maart 2013 van Staatssecretaris De Lille waarmee de brief van 19 april 2012 werd ingetrokken en opnieuw werd besloten om af te zien van de benoemingsprocedure. Bij nader toezien blijkt evenwel dat dhr. Zeeuws de brief van 7 maart 2013 van de Staatssecretaris heeft gemanipuleerd (bijlage 2.2).

Uit het intussen ontvangen PV van de zitting van 25 maart 2013 (opgevraagd aan de Raad van State bij brief van 29 april 2013, bijlage 5) blijkt dat dhr. Zeeuws dit stuk effectief heeft neergelegd (bijlage 6).

Dhr. Zeeuws heeft het betrokken stuk opgenomen als stuk 4.2 van de inventaris, ook aangewend in de zaak G/A 208.263/IX-7958 (ingesteld bij verzoekschrift van 20 maart 2013), die nog hangende is voor de Raad van State (bijlage 3).

II. Motivering van het voorstel van tuchtstraf

A. Wettelijke grondslag

Artikel 3bis, § 4 van het Besluit van 6 mei 1999 van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest – het Personeelsstatuut – stelt:

‘De ambtenaar behandelt de gebruikers van zijn diensten met welwillendheid. In de manier waarop hij de vragen van de gebruikers beantwoordt of waarop hij de dossiers behandelt, eerbiedigt hij op een strikte manier de beginselen van neutraliteit, van gelijkheid in behandeling en van naleving van de wetten, de reglementen en de richtlijnen.

Zelfs buiten de uitoefening van zijn ambt vermijdt de ambtenaar elk gedrag dat in strijd is met de waardigheid van zijn ambt. Hij vermijdt evenzeer elke toestand waarbij hij, zelfs door een tussenpersoon, in verband zou kunnen gebracht worden met bezigheden die in strijd zijn met de waardigheden van zijn ambt’ (nadruk toegevoegd).

Het Personeelsstatuut schrijft bijgevolg voor dat een ambtenaar, zelfs buiten de uitoefening van zijn ambt, elk gedrag vermijdt dat in strijd is met de waardigheid van zijn ambt.

De manipulatie van een brief, temeer die van een Staatssecretaris, de strekking ervan en de aanwending ervan in juridische procedures stroken niet met de waardigheid van het ambt van ambtenaar.

B. De brief van 7 maart 2013

Het stuk onder punt 4.2 van de inventaris van het tuchtdossier lijkt op het eerste gezicht op de originele brief van 7 maart 2013. De hoofding van de brief is volledig dezelfde. Ook de afsluiting van de brief (groet en handtekening van de Staatssecretaris) werd volledig overgenomen.

Het is na kennisname van de inhoud ervan dat kan afgeleid worden dat deze brief werd gemanipuleerd.

Het staat dan ook onomstotelijk vast dat dhr. Zeeuws de brief van 7 maart 2013 van de Staatssecretaris van het Openbaar Ambt heeft aangepast.

C. De beledigende en ridiculiserende gedraging van dhr. Zeeuws

Er kan niet voorbij worden gegaan aan het feit dat de inhoud van de brief zoals neergelegd door dhr. Zeeuws spottend en beledigend is.

Dhr. Zeeuws stelt de Staatssecretaris van het Openbaar Ambt voor als iemand die persoonlijk en autoritair zou optreden (zie zijn toevoeging ‘andImyselfpersonally’ en ‘BDL ziet vervolgens af van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché’; met de initialen ‘BDL’ bedoelt dhr. Zeeuws ongetwijfeld de Staatssecretaris Bruno De Lille). Hij stelt de Staatssecretaris en het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest voor als partijen die dhr. Zeeuws zien als een ‘gezochte misdadiger’ die zou moeten worden ‘uitgeschakeld’. Hij stelt de beslissing van de Staatssecretaris en het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest kleinerend voor (zie zijn verschillende toevoegingen ‘briefke’). Hij laat doorschijnen dat de beslissingen van de Staatssecretaris en van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest niet objectief en neutraal zijn (zie zijn toevoegingen ‘uitverkorene expert met een hoog loon’ en ‘aangepast aan de noden van de uitverkorene’).

Het gedrag van dhr. Zeeuws is aldus onmiskenbaar gericht op het ridiculiseren en verdacht maken van een lid van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering. Dergelijk gedrag is onwaardig voor een ambtenaar.

D. De beledigende en ridiculiserende gedraging van dhr. Zeeuws voor het hoogste administratieve rechtscollege

Dhr. Zeeuws heeft de aangepaste brief neergelegd in twee procedures voor de Raad van State die door dhr. Zeeuws werden ingeleid (zaak G/A.202.106/IX-7435 en zaak G/A.208.263/IX-7958).

Het stuk werd aldus niet opgemaakt voor intern gebruik, bijvoorbeeld tussen collega’s, maar voor officieel gebruik als stuk van het dossier voor magistraten van het hoogste administratieve rechtscollege.

De Staatssecretaris van het Openbaar Ambt en het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest worden ten aanzien van de Raad van State als hoogste administratief rechtscollege belachelijk gemaakt.

Het feit dat dit stuk werd neergelegd voor gebruik in juridische procedures, tot tweemaal toe, is voor de directieraad een verzwarende omstandigheid.

Op de zitting van 25 maart 2013 in de zaak G/A.202.106/IX-7435 werd dhr. Zeeuws door de auditeur van de Raad van State gewezen op het feit dat hij zich met dit stuk op het ‘gevaarlijke pad van schriftvervalsing’ begeeft.

Op dat ogenblik waren de debatten nog niet gesloten en kon dhr. Zeeuws bijgevolg nog beslissen om het stuk in te trekken.

Het feit dat dhr. Zeeuws nagelaten heeft dit te doen, ziet de directieraad eveneens als een verzwarende omstandigheid.

Intussen heeft de Raad van State op 6 mei 2013 het arrest nr. 223.385 uitgesproken in de zaak G/A.202.106/IX-7435. De Raad van State verwierp de vordering van dhr. Zeeuws tot oplegging van een dwangsom. Betreffende de neerlegging van de vervalste brief stelt de Raad van State het volgende (p. 10, randnr. 14; bijlage 7):

‘Het afschrift van de brief van 7 maart 2013 van de staatssecretaris dat door de verzoeker – naar zijn eigen bewoordingen als ‘oorkonde’ – bij zijn pleitnota is gevoegd, verschilt naar vorm en inhoud van het afschrift van diezelfde brief dat door de verwerende partij ter terechtzitting is neergelegd. De juistheid van

het laatstgenoemde afschrift, waarvan de inhoud hiervóór onder randnummer 12 werd aangehaald, is niet betwist. Een eenvoudige lezing van het door de verzoeker neergelegde afschrift daarentegen maakt evident duidelijk dat dit afschrift níét overeenstemt met de originele brief van de staatssecretaris. Aan dat afschrift kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend. De Raad van State slaat dienvolgens geen acht op dat afschrift. De Raad vermag weliswaar niet in de plaats van de verwerende partij te beoordelen of de verzoeker door zijn handelwijze, waarbij hij de beslissing van de staatssecretaris ridiculiseert, niet verregaand tekortkomt aan zijn deontologische plichten, maar wenst niettemin uitdrukkelijk te stellen dat hij verzoekers cynische proceshouding in dezen verwerpelijk vindt’.

E. De functies van dhr. Zeeuws

Dhr. Zeeuws heeft op 1 oktober 1997 zijn stage aangevat als bestuurssecretaris (nu ‘attaché’) bij het Ministerie van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest. Op 1 oktober 1998 werd hij in vast verband benoemd in deze functie. Sinds 1 maart 2007 presteert hij zijn diensten bij de directie Beheer en Onderhoud van de Wegen. Hij staat bij die directie onder meer in voor de aankoop van elektriciteit, voor bedragen van verschillende miljoenen euro’s per jaar. Deze aankopen gebeuren via overheidsopdrachten, waarin hij optreedt als leidend ambtenaar. Hij komt daarbij ook in contact met derden, zoals adviesbureaus en vertegenwoordigers van de elektriciteitsleveranciers.

Een ambtenaar die een invloed kan hebben op onder meer de gunning van overheidsopdrachten, mag niet de minste twijfel doen rijzen nopens zijn waarheidigheid en zijn capaciteit om zijn functies vlekkeloos uit te voeren. Dit geldt zowel ten aanzien van het Ministerie van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, als ten aanzien van de kandidaten bij die overheidsopdrachten.

Door de manipulatie van een brief en het herhaaldelijk gebruik ervan voor de Raad van State als hoogste administratief rechtscollege, en gelet op de functies van dhr. Zeeuws in het Ministerie van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, is het vertrouwen in dhr. Zeeuws teloorgegaan.

F. Verweer van dhr. Zeeuws

Dhr. Zeeuws heeft twee keer (op de hoorzitting van 17 mei en op die van 28 mei 2013) de gelegenheid gekregen om zijn standpunt te geven betreffende de hem ten laste gelegde feiten en de voorstellen van tuchtstraf. Hij heeft formele en inhoudelijke bezwaren gemaakt tegen de ingestelde tuchtprocedure.

Formele bezwaren

- Dhr. Zeeuws vraagt naar de redenen waarom stuk 6 (PV van de zitting van 25 maart 2013 bij de Raad van State in de zaak G/A.202.106/IX-7435) niet aanwezig was in het dossier op het ogenblik van zijn inzage ervan op 16 mei 2013.

De directieraad stelt vast dat dit stuk inderdaad niet voorhanden was in het dossier op het moment van de inzage door dhr. Zeeuws in het dossier op 16 mei 2013, evenmin als het arrest nr. 223.385 van 6 mei 2013 (dat hij naar verluidt nog niet zou hebben ontvangen op 17 mei 2013). Deze stukken dateren van na de uitnodiging van 30 april 2013 voor de hoorzitting van 17 mei 2013. Maar precies om die reden werd op de hoorzitting van 17 mei 2013 afgesproken met dhr. Zeeuws om een nieuwe hoorzitting te organiseren op 28 mei 2013. Hij heeft op die tweede hoorzitting de gelegenheid gekregen om niet alleen zijn

standpunt mee te delen over deze nieuwe stukken, maar opnieuw over alle aspecten van de tuchtprocedure (de ten laste gelegde feiten en de voorstellen van tuchtstraf).

- Dhr. Zeeuws betwist de weergave van het incident voor de Raad van State.

De directieraad stelt vast dat dhr. Zeeuws het stuk effectief heeft neergelegd, wat onmiskenbaar blijkt uit het PV van de zitting van 25 maart 2013, overgemaakt door de Raad van State. Bovendien gebruikte dhr. Zeeuws het stuk onder punt 4.2 van de inventaris ook in een andere procedure voor de Raad van State. Het is de directieraad die overgaat tot evaluatie en beoordeling van de door dhr. Zeeuws gepleegde feiten.

Inhoudelijke bezwaren

- Dhr. Zeeuws houdt voor dat men op basis van het arrest nr. 223.385 van de Raad van State, zou kunnen weten dat het niet om schriftvervalsing gaat.

De directieraad stelt vast dat de Raad van State geenszins de manipulatie ontkent van de brief van 7 maart 2013. Bovendien kan de Raad van State zich niet in de plaats stellen van de overheid bij de beoordeling door de directieraad van de gepleegde feiten, zoals de Raad van State ook zelf aangeeft.

- Het document zou een satirische versie voor eigen gebruik zijn, een parodie dat niet als stuk aan het pleidooi werd toegevoegd, maar dat als opzet had om bepaalde passages uit de originele versie spottend uit te vergroten. De inhoud van de originele brief zou niet gewijzigd zijn.

De directieraad stelt vast dat de omstandigheid dat de strekking van de manipulatie spottend en satirisch zou zijn en een parodie zou betreffen, niets afdoet aan het feit dat de brief werd gemanipuleerd en dat het officieel werd gebruikt in twee procedures voor het hoogste administratieve rechtscollege.

Zoals hoger vermeld blijkt wel degelijk dat de inhoud van de originele brief gewijzigd werd en dat er mededelingen werden toegevoegd die niet door de Staatssecretaris werden gedaan.

Het argument dat het stuk niet aan het pleidooi werd toegevoegd en dat het voor eigen gebruik zou zijn, is niet correct nu dhr. Zeeuws dit stuk gevoegd heeft bij zijn pleitnota (zie het PV van de zitting van 25 maart 2013 van de Raad van State). Bovendien wendt dhr. Zeeuws dit stuk ook aan in een andere procedure voor de Raad van State.

- Dhr. Zeeuws stelt dat het stuk een vertaling zou zijn ‘naar het Zievwts’ en dat ‘gedane zaken geen keer nemen en dat na het mondelinge verslag van de auditeur het de verzoeker niet toegestaan is om nog iets te zeggen.’

De directieraad verwierpt dit argument. De auditeur bij de Raad van State heeft op de terechtzitting dhr. Zeeuws uitdrukkelijk gewezen op het zwaarwichtige feit van schriftvervalsing. Niets belette dhr. Zeeuws om hierop het stuk in te trekken.

- De tuchtprocedure zou een afrekening betreffen met dhr. Zeeuws omwille van zijn jarenlange procedurestrijd.

De directieraad stelt vast dat een ambtenaar het recht heeft om beslissingen van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest aan te vechten. Dit betekent evenwel niet dat daarbij gebruik mag worden gemaakt van een vals stuk. De tuchtprocedure die lastens dhr. Zeeuws wordt gevoerd betreft bijgevolg geen afrekening omwille van zijn talrijke procedures tegen beslissingen van het Brusselse

Hoofdstedelijk Gewest, maar is enkel aan dhr. Zeeuws zelf te wijten.

- De feiten zouden geen verband houden met de hoedanigheid van ambtenaar van dhr. Zeeuws nu hij die niet openbaar maakt (gezien de beslotenheid van de zitting bij de Raad van State en de afwezigheid van bekendmaking in de media of via sociale media), maar hij zou wel begrijpen dat er loyaliteit van een ambtenaar verwacht wordt.

De directieraad stelt vast dat het kwetsieve stuk werd gebruikt in twee procedures voor de Raad van State. De zittingen voor de Raad van State zijn openbaar. Het al dan niet gebruik in de media of sociale media doet geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten. De verplichting om elk gedrag te vermijden dat in strijd is met de waardigheid van zijn ambt, geldt overeenkomstig de bewoordingen van artikel 3bis, § 4 van het Personeelsstatuut zelfs buiten de uitoefening van zijn ambt.

- De voorgestelde straffen zouden buiten iedere proportie zijn tegenover de eventuele tenlastelegging en deze zinloze procedure zou moeten worden stopgezet.

De directieraad verwijst naar hetgeen hierover verder onder ‘Voorstel van tuchtstraf’ wordt opgemerkt.

- Dhr. Zeeuws zal sowieso in beroep gaan tegen eender welke beslissing.

De directieraad stelt vast dat dhr. Zeeuws het volste recht heeft om tegen het voorstel van de directieraad in beroep te gaan.

De directieraad besluit dat het verweer van dhr. Zeeuws geen elementen omvat die van aard zijn om over de feiten en het voorstel van tuchtstraf anders te oordelen.

III. Voorstel van tuchtstraf

Overeenkomstig artikel 275, 2° van het Personeelsstatuut, gelet op de bovenstaande overwegingen en na beraad en geheime stemming overeenkomstig artikel 13 van het Huishoudelijk reglement van de directieraad van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, stelt de directieraad voor om aan dhr. Zeeuws de tuchtstraf op te leggen van het ontslag van ambtswege.

De directieraad beseft dat dit de op één na zwaarste sanctie is. De directieraad is ook op de hoogte van het feit dat dhr. Zeeuws tot nog toe geen tuchtrechtelijke straf heeft gekregen en enkel voor de evaluatieperiode 2001-2002 een onder voorbehoud heeft gekregen. Na een beroepsprocedure bij de Commissie van Beroep MBHG werd deze evaluatie omgezet naar een voldoende.

Nochtans kan de directieraad niet voorbijgaan aan de volgende omstandigheden:

- de manipulatie van een officiële brief uitgaande van een openbare gezagdrager;
- de spottende en beledigende inhoud van het betrokken stuk;
- de verzwarende omstandigheid van de manipulatie van een brief en het gebruik ervan in twee procedures voor de Raad van State, het hoogste administratief rechtscollege;
- het feit dat hij door de auditeur in de procedure voor de Raad van State werd gewezen op het feit dat hij zich hiermee op het ‘gevaarlijke pad van schriftvervalsing’ begeeft;
- de volharding van dhr. Zeeuws om zijn beledigende en ridiculiserende

- houding te vergoelijken, waarbij hij pretendeert dit als een recht uit te oefenen;
- de hierboven vermelde feiten kunnen het gezag en de geloofwaardigheid aantasten van dhr. Zeeuws in de uitoefening van zijn openbaar ambt.”

3.13. Met een brief van 11 juni 2013 wordt dit voorstel van tuchtstraf aan verzoeker ter kennis gebracht.

3.14. Op 28 juni 2013 stelt verzoeker tegen dit voorstel van tuchtstraf een beroep in bij de raad van beroep van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.15. Met een e-mail van 12 juli 2013 bezorgt verzoeker aan de griffier-verslaggever van de raad van beroep alsnog de pleitnota die hij op de hoorzitting van de directieraad van 28 mei 2013 niet heeft neergelegd.

3.16. Met een brief van 18 juli 2013 nodigt de griffier-verslaggever van de raad van beroep verzoeker uit voor de hoorzitting van deze raad over zijn beroep op 2 augustus 2013. Een geactualiseerde naamlijst van de leden van de raad van beroep is bijgevoegd.

3.17. Met een brief van 26 juli 2013 vraagt verzoeker aan de raad van beroep om de assessoren M. D. en K. V. H. te wraken.

Deze twee assessoren zullen geen deel uitmaken van de raad van beroep die over verzoekers tuchtzaak een advies zal uitbrengen.

3.18. Met een brief van 30 juli 2013 vraagt verzoeker tevens aan de raad van beroep om assessor I. P. te wraken.

Deze vraag wordt besproken bij de aanvang van de hoorzitting op 2 augustus 2013. De voorzitter stelt vast dat de vraag niet is ingediend binnen de termijn waarin is voorzien door artikel 294 van het besluit van 6 mei 1999 van de

Brusselse Hoofdstedelijke Regering ‘houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest’ (hierna: het personeelsstatuut), maar dat niettemin I. P. “bereid is om vrijwillig de zitting te verlaten om de goede werking van de Raad van Beroep van het MBHG niet in het gedrang te brengen”.

3.19. Verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, wordt op 2 augustus 2013 door de raad van beroep gehoord. Hij legt op de zitting van de raad van beroep een verweernota neer, evenals een kopie van zijn brief van 7 mei 2013 aan de Raad van State betreffende zijn vraag om in de zaak A. 208.263 de gemanipuleerde brief van 7 maart 2013 te vervangen door een kopie van de originele brief en een kopie van het verslag van de auditeur van de Raad van State van 13 juni 2013 over die zaak.

Ook de vertegenwoordiger van de overheid wordt door de raad van beroep gehoord.

Diezelfde dag nog verklaart de raad van beroep verzoekers beroep ontvankelijk, maar niet gegrond. De raad van beroep bevestigt bij geheime stemming, met vier stemmen vóór en één blanco-stem het voorstel van tuchtstraf van de directieraad.

Dit advies van de raad van beroep steunt op de volgende overwegingen:

“Overwegende dat de Raad van Beroep van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is overgegaan tot het horen van de verzoeker en de vertegenwoordiger van de overheid, met als doel een advies te kunnen formuleren of het aan de verzoeker medegedeeld voorstel tot tuchtstraf, in casu ‘ontslag van ambtswege’, al dan niet dient te worden weerhouden;

Overwegende dat uit de stukken van het medegedeelde tuchtdossier en de verklaringen van de verzoeker tijdens de zitting van 2 augustus 2013 gebleken is dat verzoeker de brief van 7 maart 2013, die de heer Staatssecretaris Bruno De Lille aan de verzoeker had gericht, gemanipuleerd heeft door de inhoud ervan te veranderen;

Overwegende dat deze manipulatie omschreven kan worden als een vervalsing van een geschrift daar het gaat om een materiële wijziging van een bestaand geschrift;

Overwegende dat deze wijziging als zodanig geen impact heeft op de in de brief van 7 maart 2013 uitgedrukte gedachten, zijnde de mededeling dat:

- a) de benoemingsprocedure van Eerste Attaché (A2) bij de voormalige Directie Onderzoek en Innovatie van het Bestuur Economie en Werkgelegenheid wordt afgesloten;
- b) de brief van de heer Staatssecretaris Bruno De Lille van 19 april 2012 wordt ingetrokken;
- c) de activiteiten en opdrachten die in 2001 en ook nog in 2009 dienden te worden uitgevoerd niet meer actueel zijn in 2013;
- d) indien er opnieuw nood zou zijn aan een expert (A2) er een nieuw functieprofiel zal worden opgemaakt.

Overwegende dat de gemanipuleerde versie van de brief van 7 maart 2013 ook vermeldingen bevat die ridiculiserend zijn en van weinig smaak getuigen zoals bijvoorbeeld: ‘mijn briefke’; ‘Het BDL’, ‘andImyselfpersonnally’, ‘de gezochte misdadiger’, en de ‘eerste uitverkorene expert met een hoog loon’;

Overwegende dat in het arrest nr. 223.385 van 6 mei 2013 in de zaak G/A.202.106/IX-7435 de Raad van State in punt 14 stelt dat: ‘Een eenvoudige lezing van het door de verzoeker neergelegde afschrift daarentegen maakt evident duidelijk dat dit afschrift niet overeenstemt met de originele brief van de Staatssecretaris. Aan dat afschrift kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend’;

Overwegende dat in hetzelfde onderdeel van dit arrest de Raad van State verder stelt dat: ‘De Raad vermag weliswaar niet in de plaats van de verwerende partij te beoordelen of de verzoeker door zijn handelswijze, waarbij hij de beslissing van de Staatssecretaris ridiculiseert, niet verregaand tekortkomt aan zijn deontologische plichten, maar wenst niettemin uitdrukkelijk te stellen dat hij verzoekers cynische proceshouding in dezen verwerpelijk vindt.’;

Overwegende dat hieruit duidelijk blijkt dat de IXe Kamer van de Raad van State geen gebruik heeft gemaakt [van] de in het artikel 51 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State gegeven mogelijkheid om het geding te schorsen tot het bevoegd rechtscollege over de valsheid van het desbetreffend stuk uitspraak had gedaan;

Overwegende dat – voor zover bekend – noch Staatssecretaris Bruno De Lille, noch het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een klacht hebben ingediend jegens de verzoeker bij het Openbaar Ministerie voor valsheid in geschrifte;

Overwegende dat uit de stukken van het medegedeelde tuchtdossier blijkt dat de overheid de stelling aanneemt dat verzoeker op de zitting van 25 maart 2013 voor de Raad van State nog de kans had om de gemanipuleerde brief van 7 maart 2013 terug te nemen uit het dossier en dat de verzoeker stelt dat hij dit niet kon omdat op het moment dat de Auditeur dit meldde in haar pleidooi, hij niet meer aan het woord mocht komen;

Overwegende dat uit de stukken van het medegedeelde tuchtdossier blijkt dat verzoeker door een aangetekend schrijven van 30 april 2013 werd uitge-

nodigd om door de Directieraad van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest te worden gehoord op datum van 17 mei 2013 aangaande de vervalsing van de brief van 7 maart 2013 en de aanwending ervan in een juridische procedure;

Overwegende dat verzoeker het aangetekend schrijven van 30 april 2013 op datum van 3 mei 2013 in ontvangst heeft genomen en dus toen kennis nam van de beschuldiging uitgaande vanwege de Directieraad van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest;

Overwegende dat uit nergens blijkt dat de verzoeker gepoogd heeft om in de periode van 25 maart 2013 (datum waarop de zaak met rolnummer 202.106/IX-7435 in openbare terechtzitting werd behandeld) tot 6 mei 2013 (datum waarop de Raad van State het eerder geciteerde arrest nr. 223.385 in de zaak G/A.202.106/IX-7435 op 6 mei 2013 velde) de gemanipuleerde brief van 7 maart 2013 te laten verwijderen uit deze rechtszaak;

Overwegende dat verzoeker in een brief van 7 mei 2013 de Raad van State verzocht heeft om de gemanipuleerde brief van 7 maart 2013 te vervangen door een kopij van de originele brief in de zaak met rolnummer G/A.208.263/IX-7958;

Overwegende dat de Auditeur van de Raad van State in haar verslag van 13 juni 2013 in de zaak met rolnummer G/A.208.263/IX-7958 onder punt 4.2.5. op pagina 14 het volgende neerschrijft inzake het verzoek tot vervanging van de gemanipuleerde brief van 7 maart 2013:

‘Met zijn brief van 7 mei 2013 beoogt de verzoeker achteraf de door hem neergelegde versie van de brief van 7 maart 2013 te vervangen door de ‘originale’ brief. Blijkbaar vormt een tuchtprocedure die de verwerende partij jegens de verzoeker heeft opgestart, hier de aanleiding voor.

Deze poging van de verzoeker om zijn bedrog recht te zetten, wijzigt echter niets aan het feit dat hij bij het instellen van het voorliggende beroep heeft getracht de Raad van State te misleiden. Het beroep tot nietigverklaring blijft dan ook onontvankelijk bij gebrek aan wettig belang.’

Overwegende dat de Auditeur van de Raad van State in haar verslag van 13 juni 2013 in de zaak met rolnummer G/A.208.263/IX-7958 onder punt 6. besluit dat de handelswijze van verzoeker een ‘kennelijk onrechtmatig beroep’ is zoals omschreven door Art. 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en adviseert dat hem een geldboete van 2.500,00 euro dient te worden opgelegd;

Overwegende dat artikel 3bis, § 4, van het besluit van 6 mei 1999 houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest het volgende bepaalt:

‘De ambtenaar behandelt de gebruikers van zijn diensten met welwillendheid. In de manier waarop hij de vragen van de gebruikers beantwoordt of waarop hij de dossiers behandelt, eerbiedigt hij op een strikte manier de beginselen van neutraliteit, van gelijkheid in behandeling en van naleving van de wetten, de reglementen en de richtlijnen.

Zelfs buiten de uitoefening van zijn ambt vermijdt de ambtenaar elk gedrag dat in strijd is met de waardigheid van zijn ambt. Hij vermijdt evenzeer elke toestand waarbij hij, zelfs door een tussenpersoon, in verband zou kunnen worden gebracht [...] met bezigheden die in strijd zijn met de waardigheid van

zijn ambt.’

Overwegende dat van een ambtenaar van niveau A mag verwacht worden dat hij of zij over voldoende maturiteit beschikt om te beseffen dat het gebruik van een gemanipuleerd document in een rechtsgeding dat aanhangig is bij de Raad van State in strijd is met artikel 3bis, § 4, van het besluit van 6 mei 1999 houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en dat hieraan consequenties verbonden zijn;

Overwegende dat verzoeker sedert 1997 werkzaam is bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en dat hij tot op heden geen enkele ongunstige evaluatie heeft gekregen en evenmin reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een tuchtvordering;

Overwegende dat bij de stemming over de vraag of het voorstel van tuchtstraf, zoals bepaald door de Directieraad van 5 juni 2013, diende te worden bevestigd door het advies van de Raad van Beroep van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, gebleken is dat de meerderheid van de leden van de Raad van Beroep hierop bevestigend heeft geantwoord [...].”

3.20. Met een brief van 21 augustus 2013 wordt dit advies aan verzoeker toegezonden.

3.21. Op 10 oktober 2013 beslist de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om verzoeker bij tuchtmaatregel van ambtswege te ontslaan.

De Regering overweegt in het bijzonder:

“dat de motieven van de Directieraad ter ondersteuning van het voorstel van straf van 5 juni 2013 alsook de motieven van de beslissing van de Raad van Beroep van 2 augustus 2013 pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, en dat de betrokkene deze in het kader van zijn beroep niet ten gronde weerlegt;

[...] dat, daargelaten de vraag of er al dan niet een klacht werd ingediend jegens de verzoeker bij het Openbaar Ministerie voor valsheid in geschrifte, deze disciplinaire sanctie gerechtvaardigd is gezien het ontoelaatbaar karakter van de handelwijze van de heer Zeeuws.”

Het desbetreffende besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering maakt het voorwerp uit van het voorliggende beroep.

Het wordt met een aangetekende brief van 15 oktober 2013 aan verzoeker betekend.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

Pleitnota

4. Verzoeker legt ter terechtzitting een pleitnota neer.
5. De verwerende partij vraagt om deze nota, waarvan zij geen kennis heeft kunnen nemen, uit de debatten te weren.

Beoordeling

6. Het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. De neergelegde pleitnota is derhalve geen ontvankelijk processtuk. Voor zover ze evenwel de neerslag vormt van verzoekers uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunten van de partijen

7. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van hoofdstuk Vbis van de wet van 4 augustus 1996 ‘betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van het werk’ (hierna: de wet van 4 augustus 1996).

Hij betoogt dat hij op 3 december 2012 en 20 maart 2013, respectievelijk in de zaken A. 207.275 en A. 208.263, bij de Raad van State verzoekschriften heeft ingediend waarin hij als middel de schending aanvoerde van artikel 32*bis* van de voormelde wet, luidens hetwelk elke werkgever zich moet onthouden van iedere daad van pesterij. Overeenkomstig artikel 32*tredecies*, §§ 1 en 2, van de voormelde wet mag de werkgever de arbeidsverhouding met een werknemer die een rechtsvordering heeft ingesteld op grond van hoofdstuk *Vbis* van de wet niet beëindigen, behalve om redenen die vreemd zijn aan die rechtsvordering. In dit geval verwijst het bestreden besluit uitsluitend naar procedures bij de Raad van State en is de brief van 7 maart 2013 door de verwerende partij onmiskenbaar opgesteld om het verloop van de rechtspleging bij de Raad van State te beïnvloeden.

Volgens verzoeker is het opgelegde ontslag van ambtswege het rechtstreekse gevolg van de voormelde rechtsvorderingen, ingesteld op grond van hoofdstuk *Vbis* van de wet van 4 augustus 1996. De uitvoerbaarheid van het ontslag in drie dagen is een pesterij te meer. Bijgevolg is er een flagrante schending van deze wet en moet het bestreden besluit om die reden worden vernietigd.

8. De verwerende partij werpt op dat de Raad van State niet bevoegd is om over dit middel uitspraak te doen, aangezien de bepalingen van de wet van 4 augustus 1996 de bescherming van subjectieve rechten inhouden, die overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet niet het voorwerp kunnen uitmaken van een beroep tot nietigverklaring.

9. Verzoeker repliceert in zijn memorie van wederantwoord dat de exceptie van de verwerende partij in strijd is met arrest nr. 183.478 van 27 mei 2008 van de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State. Bovendien kan noch uit de wet, noch uit haar parlementaire voorbereiding worden afgeleid dat een vordering bij de Raad van State uitgesloten is van het toepassingsgebied van artikel 32*tredecies* van de wet van 4 augustus 1996. Een dergelijke uitsluiting, aldus verzoeker, zou een schending inhouden van

de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien dan een verschil in behandeling zou worden gecreëerd tussen verschillende categorieën van werknemers. Verzoeker suggereert dienaangaande een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

Verzoeker laat voorts gelden dat het bestreden besluit enkel en alleen steunt op stukken uit de rechtsstrijd die hij voor de Raad van State voert met het oog op het rechtsherstel dat hem moet worden verleend na vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006. Indien hij geen verzoekschriften bij de Raad van State had ingediend, dan zouden de stukken waarop het ontslag steunt niet bestaan. Het is volgens verzoeker “prietpraat” te stellen dat zijn verzoekschriften totaal vreemd zijn aan het bestreden besluit. Hij wijst erop dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord uitsluitend verwijst naar stukken uit zijn rechtsvorderingen. Volgens verzoeker kan er aldus geen beter bewijs van het directe verband met zijn ontslag bestaan.

Voor zover de verwerende partij stelt dat verzoekers verzoekschriften geen rechtsvorderingen zijn in de zin van hoofdstuk *Vbis* van de wet van 4 augustus 1996 omdat ze niet tot een vernietiging hebben geleid, verliest zij, aldus verzoeker, uit het oog dat zijn vorderingen werden verworpen omdat intussen een nieuw schijnbesluit werd genomen. De bescherming die de werknemer geniet krachtens artikel 32*tredecies* van de wet van 4 augustus 1996 hangt hoe dan ook niet af van de uitkomst van de vordering. Dat de verwerende partij geen reden van zijn ontslag die vreemd is aan de rechtsvorderingen kan aantonen, blijkt uit haar verweer dat zij die reden ook ná het ontslag mag geven. Het bestreden besluit moet evenwel gemotiveerd zijn met “de echte reden” en “[h]et gaat niet op om nadien de ware reden van het ontslag naar voor te schuiven”.

10. In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker dat het ondenkbaar is dat zijn knip- en plakwerk met de brief van de staatssecretaris van 7 maart 2013 niets te maken heeft met de “pestklacht”, aangezien het er een onderdeel van is.

In een verwarrende uiteenzetting maakt verzoeker ook nog gewag van “een ongelijke behandeling van de ontslagbescherming naargelang de bescherming gevraagd wordt aan de Raad van State of bij een andere rechterlijke instantie”, “[d]oordat de pesterijen in de Pestklacht in een procedure bij de Raad van State niet onderzocht worden”. Volgens verzoeker moet dit “[a]an het Grondwettelijk Hof [...] als een prejudiciële vraag voorgelegd worden”.

Beoordeling

11. Overeenkomstig hetgeen de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft geoordeeld in haar arrest nr. 183.478 van 21 mei 2008, is de Raad van State bevoegd om in het kader van een beroep tot nietigverklaring van een eenzijdige administratieve rechtshandeling kennis te nemen van een middel waarin wordt aangevoerd dat die handeling werd gesteld in strijd met artikel 32*tredecies* van de wet van 4 augustus 1996 of een overtreding van artikel 32*bis* van diezelfde wet uitmaakt.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het middel is derhalve niet gegrond.

Er is dienvolgens geen noodzaak om de in dit verband door verzoeker in zijn memorie van wederantwoord gesuggereerde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

12. Artikel 32*decies*, § 1, eerste lid, van de wet van 4 augustus 1996 luidde op het ogenblik van het nemen van het bestreden besluit als volgt:

“Al wie een belang kan aantonen kan voor het bevoegde rechtscollege een vordering instellen om de naleving van de bepalingen van dit hoofdstuk af te dwingen en kan inzonderheid de toekenning van schadevergoeding vorderen.”

Artikel 32*tredecies*, § 1, 4°, en § 2, luidde als volgt:

“§ 1. De werkgever mag, behalve om redenen die vreemd zijn aan de klacht, de rechtsvordering of de getuigenverklaring, de arbeidsverhouding van de volgende werknemers niet beëindigen, en hij mag evenmin de arbeidsvoorwaarden van die werknemers op ongerechtvaardigde wijze eenzijdig wijzigen:

[...]

4° de werknemer die een rechtsvordering instelt of voor wie een rechtsvordering wordt ingesteld op grond van dit hoofdstuk;

[...]

§ 2. De bewijslast van de in § 1 bedoelde redenen en rechtvaardiging berust bij de werkgever, wanneer de werknemer wordt ontslagen of de arbeidsvoorwaarden eenzijdig worden gewijzigd binnen twaalf maanden volgend op het indienen van de klacht of het afleggen van de getuigenverklaring. Deze bewijslast berust eveneens bij de werkgever in geval van ontslag of eenzijdige wijziging van de arbeidsvoorwaarden nadat een rechtsvordering werd ingesteld, en dit tot drie maanden na het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis.”

13. Verzoeker gaat er in zijn middel vanuit dat de beroepen die hij bij de Raad van State heeft ingesteld in de zaken A. 207.275 en A. 208.263 waarin hij als middel aanvoert dat het uitblijven van het door hem gewenste rechtsherstel na vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 een pesterij uitmaakt vanwege de verwerende partij in de zin van de wet van 4 augustus 1996, de rechtstreekse en enige grondslag vormen van de hem opgelegde tuchtstraf van het ontslag van ambtswege.

Daargelaten de vraag of verzoeker wel een actueel belang heeft bij het middel, nu de Raad van State bij arrest nr. 225.583 van 25 november 2013 verzoekers afstand van het geding heeft vastgesteld in de genoemde zaak A. 207.275 en bij arrest nr. 225.231 van 24 oktober 2013 verzoekers beroep tot nietigverklaring in de genoemde zaak A. 208.263 heeft verworpen, zodat over de zogenaamde “pestklachten” waarop verzoeker het middel steunt definitief en zonder enig gunstig gevolg voor verzoeker uitspraak is gedaan, zodat de verwerende partij er geen rekening mee dient te houden, moet hoe dan ook worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat het bestreden besluit aan verzoeker de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege oplegt omwille van het instellen van die rechtsvorderingen als zodanig. Zoals de verwerende partij aangeeft, blijkt integendeel uit

het bestreden besluit dat verzoeker van ambtswege wordt ontslagen uitsluitend omwille van de manipulatie van de brief van 7 maart 2013 van de staatssecretaris die bevoegd is voor het Openbaar Ambt. De enkele omstandigheid dat verzoeker die brief heeft aangewend in de voormelde beroepsprocedures voor de Raad van State staat los van het instellen van die procedures en impliceert niet dat het ontslag is opgelegd omwille van die procedures. Het feit dat verzoeker de brief van 7 maart 2013 heeft gemanipuleerd, vormt de grondslag voor zijn ontslag en deze manipulatie is een reden die vreemd is aan de beweerde pesterij.

De motivering van het bestreden besluit maakt voldoende duidelijk dat de manipulatie van de brief het motief is op grond waarvan het ontslag wordt verantwoord. Aangezien verzoeker de manipulatie niet ontkent, was het bewijs ervan geleverd en rustte er op de verwerende partij geen bijzondere bewijslast meer.

14. Verzoeker wijst voorts geen enkele normatieve bepaling aan die eraan in de weg zou staan dat de opgelegde tuchtstraf van het ontslag van ambtswege onmiddellijk uitwerking heeft. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat, zoals verzoeker beweert, de omstandigheid dat de hem opgelegde tuchtstraf volgens het bestreden besluit “uitvoerbaar [is] vanaf de derde dag volgend op de aangetekende verzending” een pesterij “te meer” is.

15. Verzoeker maakt ten slotte niet duidelijk wat hij in zijn laatste memorie bedoelt met “een ongelijke behandeling van de ontslagbescherming naargelang de bescherming gevraagd wordt aan de Raad van State of bij een andere rechterlijke instantie”, “[d]oordat de pesterijen in de Pestklacht in een procedure bij de Raad van State niet onderzocht worden”.

De Raad van State merkt op dat hiervóór werd vastgesteld dat de grondslag van de aan verzoeker opgelegde tuchtstraf los staat van de door hem in andere zaken aangevoerde pesterijen. Er is dan ook geen aanleiding om, zoals verzoeker oppert, in dit verband enige prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk

Hof te stellen.

16. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunten van de partijen

17. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 294 van het personeelsstatuut en artikel 10 van het huishoudelijk reglement van de raad van beroep van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Hij maakt ook gewag van partijdigheid en van een schending van de formele motiveringsplicht.

Hij betoogt dat het advies van de raad van beroep is aangetast door partijdigheid, omdat de raad geen gevolg heeft gegeven aan zijn vraag tot wraking van assessor I. P., die hij had ingediend bij brief van 30 juli 2013. Volgens verzoeker kan artikel 294, vierde lid, van het personeelsstatuut, luidens hetwelk het betrokken personeelslid geacht wordt af te zien van zijn recht tot wraking indien het van dit recht geen gebruik maakt binnen acht dagen vanaf de betekening van de lijst van de effectieve assessoren en de plaatsvervangers, niet worden toegepast, aangezien artikel 10 van het huishoudelijk reglement van de raad van beroep, dat werd goedgekeurd door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering, bepaalt dat het betrokken personeelslid de assessoren kan wraken tot aan de opening van de eerste zitting. Volgens verzoeker is de raad van beroep niet bevoegd om zijn eigen reglement buiten spel te zetten. Ook luidens artikel 833 van het Gerechtelijk Wetboek kan de wraking worden gevraagd tot de aanvang van de pleidooien. De reden voor de wraking, namelijk de e-mail van I. P. waarin zij stelt niet als vakbondsvertegenwoordiger voor verzoeker te kunnen optreden omdat zij in de raad van beroep zetelt en waaruit volgens verzoeker haar “dubbelspel” blijkt, waren verzoeker pas bekend op 26 juli 2013. I. P. heeft zich uiteindelijk teruggetrokken op de zitting van 2 augustus 2013, maar zij had er dan met toepassing van

artikel 9 van het huishoudelijk reglement moeten voor zorgen dat er een plaatsvervanger was. Uit het antwoord dat een plaatsvervanger “niet beschikbaar” is, blijkt volgens verzoeker dat deze kwestie al eerder werd besproken.

Zo er al een reden was om niet tot wraking over te gaan, dan had dit volgens verzoeker overeenkomstig de formelemotiveringswet moeten worden gemotiveerd, hetgeen niet is gebeurd.

18. De verwerende partij werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij het middel, aangezien I. P. zich vrijwillig heeft teruggetrokken bij het begin van de zitting van de raad van beroep, zoals blijkt uit de weergave van de feiten in het advies van de raad van beroep, zodat betrokkene geen deel uitmaakte van de raad van beroep en al evenmin deelnam aan de beraadslaging.

19. Verzoeker repliceert in zijn memorie van wederantwoord dat indien de voorzitter van de raad van beroep artikel 10 van het huishoudelijk reglement had toegepast, I. P. zich nadien niet vrijwillig kon terugtrekken. Zij was dan immers reeds gewraakt. Bovendien, zo stelt verzoeker, kan men niet om het feit heen dat het maar is omdat hij de wraking van I. P. heeft gevraagd dat betrokkene zich zogezegd vrijwillig heeft teruggetrokken. Het is niet zo dat I. P. op eigen initiatief, gezien het conflict tussen haar en verzoeker, beslist zou hebben haar vervanger te laten zetelen in de raad van beroep. Integendeel heeft zij haar “dubbelspel” tot op de dag van de zitting volgehouden.

Volgens verzoeker bevestigt de memorie van antwoord van de verwerende partij dat I. P. tot en met 17 juli 2013 voor hem geheim heeft gehouden dat zij in de raad van beroep zou zetelen, terwijl zij zich voordeed als de verdediger van verzoeker. I. P. had zelf moeten inzien dat zij niet tegelijk de verdediging van verzoeker kon opnemen en zitting kon nemen in de raad van beroep. Van 17 tot 29 juli 2013 had zij haar vervanging kunnen regelen, aangezien dat mogelijk was tot drie dagen voor de zitting van 2 augustus 2013.

Verzoeker vervolgt dat hij de wraking van I. P. heeft gevraagd voor het geval dat zij haar “dubbelspel” zou voortzetten. Die wraking steunt op e-mails van 26 juli 2013 waarin I. P. zich uiterst negatief heeft uitgelaten ten aanzien van verzoeker. Bovendien mocht hij erop rekenen dat artikel 10 van het goedgekeurd huishoudelijk reglement hem toeliet de wraking op de zitting te vragen. De rechtszekerheid wordt in het gedrang gebracht indien een overheid haar eigen reglementen niet toepast.

Verzoeker laat voorts gelden dat de leden van de raad van beroep niet de kans hebben gekregen om zich in een geheime stemming uit te spreken over de wraking. Het voordeel van de wraking ware geweest dat de andere leden van de raad van beroep dan hadden geweten dat I. P. ervoor verantwoordelijk was dat 36 uur voor de hoorzitting er nog altijd geen verdediger was aangeduid. Dat feit en de wraking hadden moeten leiden tot een verdaging van de zitting. De wraking van I.P. zou er ook toe hebben geleid dat haar vervanger kon deelnemen aan de zitting van de raad van beroep, zodat deze raad evenwichtig was samengesteld. Het is niet uitgesloten dat een anders samengestelde raad van beroep verzoekers dossier wel zou hebben onderzocht en niet klakkeloos het voorstel van tuchtstraf zou hebben overgenomen.

Verzoeker besluit dat het niet toepassen van het goedgekeurd huishoudelijk reglement negatieve gevolgen voor hem heeft gehad. Wanneer uitdrukkelijk in een systeem van wraking wordt voorzien en het betrokken personeelslid daarvan gebruik wenst te maken, dan dient de werkgever zich te houden aan de afspraken die hij zelf met zijn personeel daarover heeft gemaakt.

20. In zijn laatste memorie stelt verzoeker dat artikel 294 van het personeelsstatuut buiten toepassing moet worden gelaten, indien het ertoe leidt dat een personeelslid de wraking niet meer kan vragen wanneer het slechts enkele dagen voor de zitting van de raad van beroep vaststelt dat een lid van deze raad partijdig is.

Beoordeling

21. Zoals de verwerende partij terecht opwerpt, rijst vooreerst de vraag naar het belang van verzoeker bij het aanvoeren van de schending van de bepalingen van het personeelsstatuut en van het huishoudelijk reglement van de raad van beroep met betrekking tot de wraking van de leden van de raad van beroep.

Artikel 294 van het personeelsstatuut bepaalt in dit verband het volgende:

“De eiser heeft het recht een of meerdere assessoren te wraken. Dit recht kan slechts eenmaal worden uitgeoefend voor eenzelfde zaak.

De griffier-verslaggever betekent aan de eiser, per aangetekend schrijven, de lijst van effectieve assessoren en plaatsvervangers die voor de zaak die hem aanbelangt werden opgeroepen.

Binnen een termijn van acht dagen vanaf de betekening van de lijst, stuurt de eiser ze aangetekend terug naar de griffie met aanduiding van de naam van de assessoren die hij wraakt. De wraking moet worden gemotiveerd.

Na deze termijn, bepaald in het derde lid, wordt de eiser geacht af te zien van zijn recht op wraking.

Alvorens in te gaan op de grond van de zaak, beslist de voorzitter of er reden is om de vraag tot wraking in te willigen.

De voorzitter wraakt bovendien elke assessor die hij als rechter in eigen zaak zou kunnen beschouwen.”

Artikel 10 van het huishoudelijk reglement van de raad van beroep bepaalt:

“De verzoeker kan de assessoren wraken tot aan de opening van de eerste zitting van de raad.”

Verzoeker heeft er geen belang bij de schending van deze bepalingen in te roepen, aangezien I. P. die door verzoeker bij brief van 30 juli 2013 werd gewraakt, zich uit eigen beweging van de behandeling van de zaak heeft afgehouden, zodat het doel van de wraking, namelijk vermijden dat de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de leden van de raad van beroep in het gedrang zou komen, alleszins werd bereikt.

Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

22. Verzoeker stelt dat I. P. overeenkomstig artikel 9 van het huishoudelijk reglement van de raad van beroep voor een plaatsvervanger had moeten zorgen nu zij zich op de zitting van de raad van beroep heeft teruggetrokken.

Artikel 9 van het huishoudelijk reglement van de raad van beroep bepaalt het volgende:

“Bij verhindering nemen de gewone leden contact op met hun plaatsvervangers ten laatste drie dagen vóór de datum van de zitting om hun vervanging te regelen.”

De brief van 30 juli 2013 waarmee verzoeker om de wraking van I. P. heeft verzocht, werd door de raad van beroep op 1 augustus 2013 ontvangen. Pas vanaf die datum was verzoekers vraag om I. P. te wraken gekend door deze raad. Bijgevolg mag worden aangenomen dat 1 augustus 2013 ook de datum is waarop I. P. kennis heeft gekregen van verzoekers vraag tot wraking. Wanneer I. P. vervolgens op de zitting van de raad van beroep besliste dat zij in de gegeven omstandigheden beter niet deelnam aan de beraadslaging en de stemming over verzoekers tuchtzaak, dan is het duidelijk dat zij op dat tijdstip niet meer in de mogelijkheid was om met toepassing van artikel 9 van het huishoudelijk reglement voor een plaatsvervanger te zorgen.

Bovendien kon de raad van beroep ook zonder dat in plaatsvervanging was voorzien regelmatig beraadslagen, aangezien overeenkomstig artikel 295 van het personeelsstatuut de meerderheid van de opgeroepen assessoren aanwezig was en met toepassing van artikel 297 van datzelfde statuut de pariteit werd hersteld op het ogenblik van de stemming.

Het middel is in zoverre niet gegrond.

23. Voor zover verzoeker in het middel ook aanvoert dat de terugtrekking van I. P. onvoldoende was om de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de leden van de raad van beroep te garanderen, aangezien zij vooraf reeds vooringenomen was, zij ervoor verantwoordelijk was dat geen vakbondsvertegenwoordiger werd gevonden voor de verdediging van verzoeker en zij de andere leden van de raad van beroep vooraf reeds had beïnvloed, dient het volgende te worden opgemerkt.

Hoe verzoeker zijn tuchtverdediging via de vakbond regelt is een aangelegenheid tussen hem en zijn vakbond. Dat daarbij eventueel zaken verkeerd zouden zijn gelopen, kan de regelmatigheid van het advies van de raad van beroep niet in het gedrang brengen.

Dat I. P. ten aanzien van verzoeker vooringenomen zou zijn geweest en de overige leden van de raad van beroep zou hebben beïnvloed, is een loutere bewering die door niets wordt gestaafd. Zelfs indien het zo zou zijn dat I. P. zich tegenover leden van de raad van beroep negatief zou hebben uitgelaten over verzoeker, dan nog dient te worden vastgesteld dat zij niet heeft deelgenomen aan de beraadslaging en de stemming van de raad van beroep over verzoekers beroep, zodat moet worden aangenomen dat de leden van de raad van beroep onafhankelijk en onpartijdig daarover hebben kunnen oordelen.

Het middel is in zoverre evenmin gegrond.

24. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, in geen van zijn onderdelen gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

25. In het derde middel betoogt verzoeker dat de raad van beroep niet paritair was samengesteld. Er waren namelijk drie vertegenwoordigers van de overheid en slechts twee van de vakbonden. Volgens verzoeker had de zitting verdaagd moeten worden tot de vervanger van I. P. beschikbaar was. Niettegenstaande hij bij de aanvang van de zitting uitdrukkelijk om de verdaging heeft gevraagd, is in het advies geen spoor van motivering voor de niet-verdaging terug te vinden. De noodzaak van een verdaging stelde zich des te meer daar assessor D. B. op het laatste ogenblik werd vervangen door assessor V. C., die geen antwoord gaf op verzoekers vraag of hij het dossier had gelezen. Enkele dagen uitstel hadden, aldus verzoeker, het mogelijk gemaakt dat een voltallige raad van beroep had kunnen beraadslagen en het tuchtdossier had kunnen bestuderen.

Volgens verzoeker is het niet verdagen van de zitting van de raad van beroep eenvoudig te verklaren in het licht van de partijdigheid van de raad van beroep, waarvoor reeds vaststond dat instemmen met de werkgever het veiligst was en dat enige dossierkennis daarvoor niet nodig was.

Verzoeker stelt voorts dat het niet opgaat het evenwicht pas ter gelegenheid van de stemming te herstellen. Door haar overwicht bij de behandeling van de zaak, heeft de overheid immers een grotere impact op het stemgedrag van de leden van de raad van beroep.

Volgens verzoeker werd de raad van beroep samengesteld op 30 mei 2013, toen de tuchtprocedure tegen verzoeker reeds was opgestart, zodat het quasi zeker is dat de verwerende partij de leden van de raad van beroep heeft aangeduid met het oog op verzoekers beroep.

Deze schijn van partijdigheid, zo besluit verzoeker, tast het advies van de raad van beroep aan.

26. In zijn memorie van wederantwoord voert verzoeker aan, in antwoord op het verweer van de verwerende partij, dat het proces-verbaal van de hoorzitting hem niet ter ondertekening werd voorgelegd, terwijl dit vormvoorschrift het hem mogelijk had moeten maken na te gaan of zijn verklaringen getrouw waren weergegeven en daarbij opmerkingen te maken. Bovendien werd dat proces-verbaal niet gedagtekend, zodat het mogelijk pas werd opgesteld na het nemen van het bestreden besluit.

27. In zijn laatste memorie laat verzoeker nog gelden dat de omstandigheid dat in het statuut geen regel is opgenomen die de pariteit voorschrijft bij de beraadslaging, niet wegneemt dat *justice not only must be done, but also must be seen to be done*.

Beoordeling

28. Luidens artikel 286, § 1, van het personeelsstatuut is de raad van beroep van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest samengesteld als volgt:

- een effectief voorzitter-magistraat en een plaatsvervangend voorzitter-magistraat, aangewezen door de Regering;
- per taalafdeling, drie effectieve en drie plaatsvervangende assessoren aangewezen door de Regering onder de ambtenaren ten minstens van rang A2;
- per taalafdeling, drie effectieve en drie plaatsvervangende assessoren aangewezen door de vakorganisaties;
- per taalafdeling, een effectief griffier-verslaggever en een plaatsvervangend griffier-verslaggever aangewezen door de secretaris-generaal of de adjunct-secretaris-generaal.

Artikel 295, eerste lid, van het personeelsstatuut bepaalt dat de raad van beroep slechts kan beraadslagen indien de meerderheid van de assessoren opgeroepen voor de hoorzitting aanwezig is.

Artikel 297 bepaalt in verband met de stemming:

“De stemming is geheim.

Er nemen evenveel door de overheid aangewezen assessoren als door de vakorganisaties aangewezen assessoren deel aan de stemming.

Elk lid, met inbegrip van de voorzitter, is stemgerechtigd.

Wanneer een oneven aantal assessoren aanwezig is op het ogenblik van de stemming, herstelt de voorzitter de pariteit in overleg met de aanwezige leden.

Bij staking van stemmen, wordt het advies gunstig geacht voor de eiser.

De griffiers zijn niet stemgerechtigd.”

29. Hieruit blijkt dat voor een geldige beraadslaging van de raad van beroep niet vereist is dat alle leden aanwezig zijn. Het volstaat dat de meerderheid van de assessoren opgeroepen voor de hoorzitting aanwezig is. In dit geval noopte de terugtrekking van assessor I. P. dan ook niet tot een verdaging van de vergadering van de raad van beroep.

Uit de voormelde regeling blijkt ook dat de pariteit tussen de assessoren aangewezen door de overheid eensdeels en de assessoren aangewezen door de vakorganisaties anderdeels, naar de opvatting van de regelgever, slechts dient gerealiseerd te zijn op het ogenblik van de stemming. In dit geval heeft de raad van beroep zich naar deze regeling gedragen, aangezien één van de assessoren aangewezen door de overheid de zaal heeft verlaten vooraleer tot de geheime stemming werd overgegaan.

Volgens de regelgeving dient die pariteit nog niet te bestaan bij de beraadslaging. De omstandigheid dat in het geval van verzoeker tijdens de beraadslaging van de raad van beroep drie vertegenwoordigers van de overheid aanwezig waren en slechts twee vertegenwoordigers van de vakorganisaties maakt als zodanig het advies van de raad van beroep dan ook niet onregelmatig.

Nu de raad van beroep heeft gehandeld zoals de regelgever het beoogt, valt niet in te zien dat er te dezen sprake zou zijn van een schijn van partijdigheid. Bovendien brengt verzoeker geen reden aan die ervan kan overtuigen dat de vertegenwoordigers van de overheid niet zonder vooringenomenheid zijn tuchtdossier zouden hebben behandeld.

30. Verzoeker wijst er voorts op dat assessor D. B. op het laatste ogenblik werd vervangen door assessor V. C., die geen antwoord gaf op zijn vraag of hij het dossier had gelezen. Verzoeker leidt hieruit af dat dit een reden te meer was om de behandeling van de zaak enkele dagen uit te stellen.

In het proces-verbaal van de hoorzitting van de raad van beroep staat hieromtrent geschreven:

“Vervolgens vraagt de verzoeker sedert wanneer de heer [V. C.], die de heer [D. B.] vervangt, op de hoogte werd gebracht van de inhoud van het dossier. Op deze vraag antwoordt de Griffier-verslaggever dat de heren [D. B.] en [V. C.] tezamen het dossier hebben opgehaald bij de Griffier-verslaggever en door laatstgenoemde op dat moment tegelijkertijd werden gebriefd over de inhoud van het dossier.”

Verzoeker wijst er in zijn memorie weliswaar op dat dit proces-verbaal hem niet voor ondertekening werd voorgelegd en dat het niet-gedagtekend is, maar hij betwist geenszins dat het proces-verbaal op dit punt strookt met hetgeen op de zitting van de raad van beroep is gezegd. Alleszins beticht hij het proces-verbaal op dit punt niet van valsheid. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat assessor V. C. niet genoegzaam van verzoekers tuchtzaak op de hoogte was om met kennis van zaken te kunnen deelnemen aan de adviesverstrekking door de raad van beroep.

31. Uit de omstandigheid ten slotte dat de raad van beroep werd samengesteld op 30 mei 2013 kan allerm minst worden afgeleid dat die samenstelling wijst op partijdigheid of zelfs maar een schijn van partijdigheid.

32. Het derde middel is in geen enkel opzicht gegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

33. Verzoeker betoogt in het vierde middel dat de motiveringsplicht de raad van beroep ertoe verplicht te antwoorden op zijn verweer. Uit het advies van de raad van beroep moet dan ook blijken dat zijn argumentatie daadwerkelijk in de besluitvorming werd betrokken. Minstens moet impliciet uit de motivering kunnen worden afgeleid waarom zijn argumenten niet worden aanvaard. In dit geval, aldus verzoeker, is de tekst van de raad van beroep geen advies, maar neemt hij gewoon de stellingen van de overheid over zonder de minste aandacht voor zijn verweer.

Verzoeker haalt ter staving van zijn standpunt diverse passages aan uit zijn verweer voor de raad van beroep die naar zijn mening geen antwoord krijgen in het advies van de raad van beroep.

Verzoeker besluit dat “[d]eze raad van beroep geen gehoor heeft gegeven aan het verweer van verzoeker en zijn raadsman”.

34. In zijn memorie van wederantwoord laat verzoeker nog gelden dat noch uit de notulen van de directieraad, noch uit de stukken die dateren van na het advies van de raad van beroep, kan worden afgeleid dat deze raad rekening heeft gehouden met zijn verweer.

35. In verzoekers laatste memorie luidt het – naast uitvoerige kritiek op het auditoraatsverslag – dat “nergens uit de motivering van het advies blijkt dat de raad van beroep het verweer onderzocht heeft gezien [hij] er niet op geantwoord heeft”.

Beoordeling

36. Artikel 296 van het personeelsstatuut bepaalt dat de raden van beroep een “gemotiveerd” advies verlenen. Een dergelijke formelemotiveringsplicht impliceert dat uit het verleende advies moet blijken op welke gronden de raad van beroep tot zijn advies is gekomen met betrekking tot het voor hem bestreden voorstel van tuchtstraf, maar ook dat hij het verweer van het betrokken personeelslid heeft onderzocht en daarmee rekening heeft gehouden bij het tot stand komen van dat advies. Zulks vergt niet dat het betrokken personeelslid in het advies een antwoord vindt op alle door hem opgeworpen bezwaren, maar wel dat uit de motivering van het advies blijkt dat deze bij de besluitvorming werden betrokken en dat daaruit minstens impliciet kan worden afgeleid waarom ze in het algemeen niet worden aanvaard.

37. In dit geval maakt de raad van beroep in zijn advies van 2 augustus 2013 melding van het verhoor van verzoeker en diens raadsman en van de door hen neergelegde stukken. Vervolgens geeft de raad van beroep in de hiervóór *sub* 3.19 aangehaalde overwegingen van zijn advies er afdoende blijk van dat hij de door verzoeker in zijn verweer aangebrachte elementen in overweging heeft genomen, maar niettemin op grond van de in het advies vermelde redenen in het algemeen genomen tot het besluit komt dat het voorstel van tuchtstraf van de directieraad dient te worden bijgevalen.

Het advies van de raad van beroep voldoet dan ook aan de formelemotiveringsplicht van artikel 296 van het personeelsstatuut.

38. Het vierde middel is niet gegrond.

E. Vijfde middel

Standpunten van de partijen

39. In het vijfde middel wijst verzoeker op artikel 290 van het personeelsstatuut, luidens hetwelk de raad van beroep over geen enkele zaak kan beraadslagen indien de eiser niet zijn middelen tot verdediging heeft kunnen doen gelden en indien het dossier niet alle elementen bevat die de raad toelaten met volledige kennis van zaken advies te geven, evenals op artikel 14, § 3, tweede lid, 8°, van het koninklijk besluit van 22 december 2000 ‘tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen en van de Colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiek-rechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen’ (hierna: het APKB), dat het recht waarborgt op een georganiseerd administratief beroep bij een commissie met ten minste een adviesbevoegdheid.

Verzoeker laat gelden dat de raad van beroep in zijn advies passages overneemt uit het auditorsverslag van 13 juni 2013 over de zaak A. 208.263, terwijl dat verslag geen deel uitmaakte van het tuchtdossier. Indien de raad van beroep oordeelde dat dit verslag een element was van het tuchtdossier, dan had hij de hoorzitting van 2 augustus 2013 moeten verdagen opdat verzoeker zich daartegen zou kunnen verdedigen. Aangezien de raad van beroep die passages aanhaalt nadat verzoeker is gehoord, zijn verzoekers rechten van verdediging en de hoorplicht geschonden.

Verzoeker vervolgt dat de raad van beroep om de gegrondheid van het ontslag te beoordelen zich moet plaatsen op het ogenblik van het voorstel van het ontslag, dit is in dit geval op 5 juni 2013. De op dat tijdstip gekende redenen moeten een voldoende ernstige tekortkoming uitmaken. Volgens verzoeker heeft de raad van beroep dat in dit geval niet onderzocht, wat in strijd is met het

voorschrift van het APKB dat het statuut moet voorzien in het recht op een georganiseerd administratief beroep bij een commissie met ten minste een adviesbevoegdheid.

40. Voor zover verzoeker in het middel de schending aanvoert van artikel 14, § 3, tweede lid, 8°, van het APKB, werpt de verwerende partij de *exceptio obscuri libelli* op. Volgens de verwerende partij is het middel op dat punt onbegrijpelijk.

41. In zijn memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat de verwerende partij zich niet achter het auditoraatsverslag van 13 juni 2013 mag verschuilen “om in het geheel geen beoordeling te geven over het feit dat verzoeker op 7 mei de copier-coller uit de procedure heeft verwijderd”.

42. In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker nog dat de verwijzingen in het advies van de raad van beroep naar het voormelde auditoraatsverslag niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een tegensprekelijk debat.

Beoordeling

43. De *exceptio obscuri libelli* dient te worden bijgevalen. Verzoeker maakt in zijn uiteenzetting van het middel immers helemaal niet duidelijk hoe artikel 14, § 3, tweede lid, 8°, van het APKB geschonden zou zijn. Een dergelijke schending kan overigens bezwaarlijk worden aangenomen nu het personeelsstatuut precies in een georganiseerde beroepsmogelijkheid bij de raad van beroep van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest voorziet en verzoeker ten volle van deze beroepsmogelijkheid gebruik heeft gemaakt.

44. Dat de raad van beroep in zijn advies passages aanhaalt uit het auditoraatsverslag van 13 juni 2013 over de zaak A. 208.263 hoeft niet te verbazen, aangezien uit datzelfde advies blijkt dat dit auditoraatsverslag door verzoeker zelf werd neergelegd ter gelegenheid van de hoorzitting van 2 augustus 2013.

Verzoeker heeft het desbetreffende stuk aldus zelf in de tuchtprocedure geïntroduceerd. Niets stond eraan in de weg dat de raad van beroep er inspiratie in zocht ter onderbouwing van zijn standpunt met betrekking tot het voorstel van tuchtstraf van de directieraad.

Bovendien is het niet zo dat dit auditoraatsverslag aan de oorsprong zou liggen van een wending in de tuchtprocedure of nieuwe feiten aan het licht zou hebben gebracht die de raad van beroep ten laste van verzoeker in aanmerking zou hebben genomen en waartegen verzoeker zich niet zou hebben kunnen verdedigen. Met de in het advies aangehaalde passage uit het auditoraatsverslag geeft het advies slechts een antwoord op verzoekers argument dat hij, zodra hij wist dat hij zich “vergist” had, aan de Raad van State heeft gevraagd zijn versie van de brief van 7 maart 2013 uit het dossier te verwijderen.

45. Het vijfde middel is niet gegrond.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

46. Verzoeker betwist in het zesde middel dat hij de waardigheid van het ambt in het gedrang zou hebben gebracht, zoals bedoeld in artikel 3bis, § 4, van het personeelsstatuut.

Vooreerst wijst hij erop dat zijn vraag aan de directieraad van welke “feiten incidenten, laakbare feiten” de raadsman van de verwerende partij hem heeft beticht, zonder antwoord gebleven is.

Hij benadrukt voorts dat de fout die hij heeft begaan niet gekend is bij het publiek. De kwettieuze “copier-coller” werd immers enkel bij de IXde kamer van de Raad van State neergelegd. Volgens verzoeker kan dan ook niet worden gesteld dat het publiek of de gebruikers van de dienst door zijn fout hun

vertrouwen in hem of in zijn dienst verloren zouden hebben.

Verzoeker stelt dat “[m]et het begrip waardigheid [...] men natuurlijk elke hond [kan] slaan”. De interpretatie die de tuchtoverheid geeft aan artikel 3bis, § 4, van het personeelsstatuut houdt volgens verzoeker een misbruik in van deze statutaire bepaling met het oogmerk hem uit te schakelen.

47. In zijn memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat de “copier-coller” in ieder geval tijdens de tuchtprocedure niet gekend was bij het publiek. Zo kon de raad van beroep geen rekening houden met het arrest dat de Raad van State op 24 oktober 2013 over de zaak A. 208.263 zou uitspreken.

48. In zijn laatste memorie bekritiseert verzoeker het auditoraatsverslag, maar voegt hij niets wezenlijks toe aan de uiteenzetting van het middel.

Beoordeling

49. Artikel 3bis, § 4, van het personeelsstatuut luidt als volgt:

“De ambtenaar behandelt de gebruikers van zijn diensten met welwillendheid. In de manier waarop hij de vragen van de gebruikers beantwoordt of waarop hij de dossiers behandelt, eerbiedigt hij op een strikte manier de beginselen van neutraliteit, van gelijkheid in behandeling en van naleving van de wetten, de reglementen en de richtlijnen.

Zelfs buiten de uitoefening van zijn ambt vermijdt de ambtenaar elk gedrag dat in strijd is met de waardigheid van zijn ambt. Hij vermijdt evenzeer elke toestand waarbij hij, zelfs door een tussenpersoon, in verband zou kunnen gebracht worden met bezigheden die in strijd zijn met de waardigheid van zijn ambt.”

50. Het behoeft voor de Raad van State geen nader betoog dat de verwerende partij de handelwijze van verzoeker, waarbij hij in openbare juridictionele procedures een door knip- en plakwerk gemanipuleerde brief neerlegt, waarvan het origineel uitgaat van een staatssecretaris van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering en waarbij hij de betrokken staatssecretaris ridiculiseert, redelijkerwijze vermag te beschouwen als een handelwijze die “in strijd is met de

waardigheid van zijn ambt”.

In dit verband wordt in het advies van de raad van beroep en het bestreden besluit niet ten onrechte overwogen “dat van een ambtenaar van niveau A mag verwacht worden dat hij of zij over voldoende maturiteit beschikt om te beseffen dat het gebruik van een gemanipuleerd document in een rechtsgeding dat aanhangig is bij de Raad van State in strijd is met artikel 3*bis*, § 4, van het besluit van 6 mei 1999 [...] en dat hieraan consequenties verbonden zijn”.

Uit niets blijkt dat de verwerende partij aldus artikel 3*bis*, § 4, van het personeelsstatuut zou misbruiken “om verzoeker uit te schakelen”.

51. Voor deze beoordeling van de handelwijze van verzoeker is voorts niet in het minst van belang welke “feiten incidenten, laakbare feiten” de raadsman van de verwerende partij met betrekking tot verzoeker aan diens hiërarchische overheid zou hebben gesignaleerd.

52. Het zesde middel is niet gegrond.

G. Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

53. In het zevende middel beroept verzoeker zich op zijn recht op vrije meningsuiting, zoals gewaarborgd door artikel 19 van de Grondwet.

Hij betoogt dat ambtenaren het recht hebben op vrije meningsuiting ten aanzien van de feiten waarvan zij kennis hebben uit hoofde van hun ambt. Een inmenging in de uitoefening van de vrijheid van meningsuiting is slechts wettig indien ze noodzakelijk is in een democratische samenleving, zoals bedoeld in artikel 10, lid 2, van het Europees Verdrag over de Rechten van de Mens, wat impliceert dat de redenen ter verantwoording van de inmenging perti-

nent en voldoende moeten zijn en dat de inmenging evenredig moet zijn met de door het bestuur nagestreefde wettige doeleinden. Het verhinderen dat verzoeker rechtsherstel verkrijgt, voldoet niet daaraan. De raad van beroep moest in dit geval beoordelen of de ingeroepen tekortkomingen voldoende ernstig zijn om elke professionele samenwerking definitief stop te zetten, maar doet dit niet. Hij komt niet verder dan “dat de gemanipuleerde versie van de brief van 7 maart 2013 vermeldingen bevat die ridiculiserend zijn en van weinig smaak getuigen zoals bijvoorbeeld: ‘mijn briefke’ , ‘Het BDL’, ‘andImselfpersonnally’, ‘de gezochte misdadiger’, en de ‘eerste uitverkorene expert met een hoog loon’”. Het betreft ook een eenmalig incident, waarbij de “copier-coller” uitsluitend bij de IXde kamer van de Raad van State is terechtgekomen.

Volgens verzoeker gaat het gebruikte taalgebruik in de gegeven omstandigheden niet verder dan een kritiek die door de vrije meningsuiting is toegelaten.

Verzoeker betwist ten slotte dat de aangebrachte wijzigingen de bedoeling hadden de staatssecretaris te beledigen.

54. In zijn memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat de gebruikte bewoordingen op zich niet beledigend zijn. Een belediging kan slechts worden bewezen indien verzoeker het opzet had om de staatssecretaris in zijn eer en goede naam aan te tasten. Een dergelijk opzet is in dit geval niet aanwezig.

Verzoeker stelt voorts de vraag, met verwijzing naar artikel 452 van het Strafwetboek, of het deontologisch wel kan dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in een tuchtprocedure gebruik maakt van een stuk uit een geschil voor de Raad van State. Voor een fout twee keer worden gestraft, is immers niet redelijk.

Verzoeker wijst er nog op dat hij ook recht heeft op een “immuniteit van het pleidooi”. Volgens hem moet de tuchtoverheid zich ervan ont-

houden straffen op te leggen die een overdreven afschrikkend effect hebben, op gevaar af anders de immuniteit van het pleidooi uit te hollen.

55. In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker dat het knip- en plakwerk een uiting is van kritiek op het laakbare gedrag van de verwerende partij, in het bijzonder op het uitblijven van rechtsherstel na vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Beoordeling

56. Verzoeker gaat er in het middel vanuit dat hij het recht heeft kritiek te uiten op het uitblijven van rechtsherstel na vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006. Dat recht heeft hij gewis, maar dit impliceert nog niet dat de tuchtoverheid het gebruik door verzoeker van gemanipuleerde stukken in de jurisdictionele procedures waarin hij zijn gelijk poogt te halen, niet als een tekortkoming aan zijn ambtsplichten zou mogen beschouwen en deze niet tuchtrechtelijk zou mogen bestraffen.

Voor zover verzoeker in het middel aanvoert dat niet blijkt waarom de gebruikte bewoordingen beledigend en ridiculiserend zijn, dient erop te worden gewezen dat de tuchtoverheid discretionair beoordeelt of de bewoordingen beledigend of ridiculiserend zijn en dat het in ieder geval niet onredelijk is dat zij in dit geval de woorden die verzoeker de staatssecretaris van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering in de mond heeft gelegd als ridiculiserend en beledigend heeft beschouwd. Dat de verwerende partij daarbij zou moeten aantonen dat verzoeker de intentie had om de staatssecretaris te ridiculiseren of te beledigen, kan niet worden aangenomen. Zelfs zonder die intentie dient een ambtenaar zich te onthouden van elke gedraging die redelijkerwijze als beledigend of ridiculiserend kan worden beschouwd.

57. Voor zover verzoeker in zijn memorie van wederantwoord de vraag stelt of het deontologisch wel kan dat hij tweemaal wordt gestraft, dient te

worden opgemerkt dat hij aan het middel plotsklaps een nieuwe invulling geeft, wat hij niet ontvankelijk in zijn memorie van wederantwoord mag doen. Hoe dan ook blijkt uit niets dat verzoeker door het bestreden besluit een tweede keer een sanctie van dezelfde aard zou zijn opgelegd. Voor zover verzoeker met de eerste bestraffing doelt op de geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep die hem door de Raad van State bij arrest nr. 226.002 van 9 januari 2014 is opgelegd, dient erop te worden gewezen dat die geldboete is opgelegd om procesrechtelijke redenen, terwijl het bestreden besluit een sanctie van een andere aard – namelijk van tuchtrechtelijke aard – aan verzoeker oplegt omwille van een tekortkoming aan zijn deontologische verplichtingen.

58. Het zevende middel is niet gegrond.

H. Achtste middel

Standpunten van de partijen

59. Verzoeker voert in het middel aan dat de raad van beroep de verplichting heeft om te beoordelen of de ingeroepen tekortkomingen voldoende ernstig zijn om elke professionele samenwerking definitief te verhinderen en of al dan niet terecht wordt aangevoerd dat het vertrouwen dat de partijen in elkaar moeten kunnen stellen onherroepelijk werd aangetast.

Volgens verzoeker heeft de raad van beroep die beoordeling niet gemaakt, wat volgens hem een schending uitmaakt van artikel 14, § 3, tweede lid, 8°, van het APKB.

Verzoeker geeft vervolgens een uiteenzetting waarin hij de raad van beroep verschillende tekortkomingen lijkt te verwijten.

Zijn besluit lijkt te zijn dat het bestreden besluit, aangezien het “de tekst van de raad van beroep overneemt”, aangetast is door dezelfde onwetigheden.

60. Wat de beweerde fouten betreft waaraan de raad van beroep zich schuldig zou hebben gemaakt, werpt de verwerende partij de *exceptio obscuri libelli* op. Volgens haar geeft verzoeker niet precies aan welke bepalingen door de aangevoerde fouten worden geschonden en op welke wijze die schending zich zou voordoen.

Beoordeling

61. De *exceptio obscuri libelli* opgeworpen door de verwerende partij met betrekking tot verzoekers uiteenzetting van de gebreken van het advies van de raad van beroep is gegrond. Uit verzoekers veeleer verwarrende uiteenzetting blijkt inderdaad niet welke rechtsregel of rechtsbeginsel hij precies geschonden acht en op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Zo kan de Raad van State niet in aanmerking nemen dat de raad van beroep in het wilde weg “partijdig” en “onbekwaam” wordt genoemd of dat de gang van zaken “schrijnend” en “Kafkaiaans” heet te zijn.

Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

62. Dat artikel 14, § 3, tweede lid, 8°, van het APKB geschonden zou zijn, kan niet worden bijgevalen. Die bepaling voorziet in een recht op een georganiseerd administratief beroep, terwijl verzoeker dat recht precies heeft uitgeoefend en de raad van beroep verzoekers beroep ook effectief heeft behandeld.

Het middel is in zoverre niet gegrond.

63. Voor het overige bestaat de enige onwettigheid die nog zinvol uit de uiteenzetting van het middel kan worden afgeleid, hierin dat de raad van beroep niet zou hebben beoordeeld of de aan verzoeker ten laste gelegde tekortkomingen het vertrouwen tussen werkgever en werknemer onherstelbaar hebben beschadigd en elke verdere professionele samenwerking onmogelijk maken.

Verzoeker stelt aldus de deugdelijke materiële grondslag van dat advies in vraag, waarop het bestreden besluit mede steunt.

In dit verband dient evenwel te worden vastgesteld dat zowel de raad van beroep in zijn advies als finaal de tuchtoverheid in haar bestreden besluit het tuchtvoorstel van de directieraad van 5 juni 2013 geheel bijvallen. In dat voorstel worden de redenen opgesomd die naar het oordeel van de directieraad de voorgestelde tuchtstraf van het ontslag van ambtswege verantwoorden en die met andere woorden naar het oordeel van de directieraad de verdere samenwerking met verzoeker onmogelijk maken. De directieraad wijst daarbij op de functie van verzoeker die verantwoordelijk is voor overheidsopdrachten en bedenkt daarbij dat over “[e]en ambtenaar die een invloed kan hebben op onder meer de gunning van overheidsopdrachten, [...] niet de minste twijfel [mag] rijzen nopens zijn waar- digheid en zijn capaciteit om zijn functies vlekkeloos uit te voeren” en dat “[d]oor de manipulatie van een brief en het herhaaldelijk gebruik ervan voor de Raad van State als hoogste administratief rechtscollege, en gelet op de functies van dhr. Zeeuws in het Ministerie van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, [...] het vertrouwen in dhr. Zeeuws [is] teloorgegaan”. Door dit voorstel bij te vallen, geven zowel de raad van beroep als de tuchtoverheid aan, dat zij die beoordeling tot de hunne maken.

Het middel mist in zoverre aldus feitelijke grondslag.

64. Het achtste middel is in geen dele gegrond.

I. Negende en tiende middel

Standpunten van de partijen

65. In het negende middel laat verzoeker vooreerst gelden dat de raad van beroep de tenlastelegging heeft gewijzigd. Waar “de initiële beschuldiging” volgens verzoeker luidde “een manifest geval van schriftvervalsing”, heeft de raad van beroep daarvan gemaakt “de beledigende en ridiculiserende gedraging van dhr. Zeeuws”.

Voorts stelt verzoeker zowel in het negende als het tiende middel de evenredigheid en de redelijkheid van de opgelegde tuchtstraf in vraag.

In de uiteenzetting van het negende middel betoogt hij dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden “doordat de bestreden beslissing de toegepaste strafmaat niet motiveert”. Verzoeker wijst erop dat hij voor de raad van beroep heeft laten gelden dat “[é]en en ander dient [...] begrepen te worden in het licht van de aanhoudende juridische strijd die [hij] afgelopen 7 jaar heeft gevoerd om uitvoering te krijgen van een arrest uit 2006” en dat het “onder deze omstandigheden [is] dat [hij] zich heeft laten verleiden tot de redactie van de bewuste versie van de brief van 7 maart 2013”. Verzoeker stelt vast dat de raad van beroep “niet eens [beweert] dat de professionele ernst van de verzoeker geschonden is, of dat de verzoeker een risico heeft veroorzaakt, of dat hij niet over de vereiste capaciteiten beschikt, of dat zijn gedrag een probleem veroorzaakt (op de werkvloer of voor zijn collega’s), of dat verzoeker nogmaals dezelfde misslag zal begaan”. Hij wijst er ook op dat de raad van beroep “niet eens [beweert] dat verzoeker op onrechtmatige wijze afbreuk doet aan het gezag en de goede naam van zijn hiërarchische meerderen en aan het vertrouwen dat het publiek moet kunnen hebben in het bestuur”.

Volgens verzoeker gaat het om “een relatief onschuldig eenmalig en buiten de professionele werksfeer begane misslag”.

In de uiteenzetting van het tiende middel verwijst verzoeker, ter staving van “een schending van het redelijkheidsbeginsel”, uitsluitend naar rechtspraak van de Raad van State.

66. De verwerende partij werpt de *exceptio obscuri libelli* op voor zover verzoeker in het middel laat gelden dat de tenlastelegging in de loop van de procedure werd gewijzigd. Verzoeker geeft immers niet precies aan welke beginselen of bepalingen worden geschonden en hoe de aangehaalde feiten deze beginselen of bepalingen schenden.

67. In zijn memorie van wederantwoord betoogt verzoeker met betrekking tot het negende middel dat de verwerende partij de tuchtprocedure tegen hem heeft ingeleid omdat zij van oordeel was dat hij zich schuldig had gemaakt aan schriftvervalsing. Het is pas nadat zij tot het inzicht kwam dat het onmogelijk was schriftvervalsing en het gebruik ervan aan te tonen, dat zij voor de dag is gekomen met “belediging, ridiculiseren, weinig smaak, een gebrek aan maturiteit”. In de oproepingsbrief van 30 april 2013 was daarvan nog geen sprake, terwijl nochtans de tuchtrechtelijk vervolgde persoon op een voldoende precieze wijze in kennis moet worden gesteld van de hem ten laste gelegde feiten.

Voorts laat verzoeker met betrekking tot het tiende middel nog gelden dat bij het opleggen van de tuchtstraf geen rekening werd gehouden met zijn onberispelijke staat van dienst.

Hij voert ook nog aan dat de tuchtoverheid zijn verweer als een nieuw tuchtfeit in aanmerking heeft genomen, waardoor zijn recht van verdediging werd geschonden.

68. In zijn laatste memorie bekritiseert verzoeker in hoofdzaak het auditoraatsverslag, maar houdt hij zijn standpunt met betrekking tot de beide middelen staande.

Beoordeling

69. Voor zover verzoeker in het negende middel aanvoert dat de raad van beroep de tenlastegelegde feiten heeft gewijzigd, kan worden aangenomen dat hij de materiële grondslag van het advies van de raad van beroep en – bij gevolgtrekking – van het bestreden besluit in vraag stelt.

De door de verwerende partij opgeworpen *exceptio obscuri libelli* kan niet worden aangenomen.

70. Evenwel mist het middel in zoverre feitelijke grondslag. Zowel de directieraad, de raad van beroep als het bestreden besluit verwijten in essentie aan verzoeker als tuchtfact dat hij in twee procedures voor de Raad van State gebruik heeft gemaakt van een vervalst of gemanipuleerd stuk, waardoor hij de waardigheid van het ambt zoals bedoeld in artikel 3bis, § 4, van het personeelsstatuut in het gedrang heeft gebracht. Dat eerst sprake is van “vervalsing” en later van “manipulatie” doet daar niets aan af, vermits beide op hetzelfde doelen, namelijk op het ongeoorloofde knip- en plakwerk dat verzoeker heeft verricht met de brief van 7 maart 2013 van de staatssecretaris bevoegd voor het Openbaar Ambt en dat hij heeft aangewend in procedures die hij voor de Raad van State heeft gevoerd. Verzoeker voert ten onrechte aan dat de raad van beroep daarvan heeft gemaakt dat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan “beledigende en ridiculiserende gedragingen”. Ook de directieraad, wiens voorstel van tuchtstraf overeenkomstig artikel 276, vierde lid, van het personeelsstatuut de tuchtvordering instelt, heeft eerder in zijn voorstel reeds gewezen op de beledigende en ridiculiserende aard van verzoekers “vervalsing” of “manipulatie”. Verzoeker heeft zich daartegen ten volle kunnen verdedigen voor de raad van beroep. De Brusselse Hoofdstedelijke Regering heeft finaal als bevoegde tuchtverheid verzoeker tuchtrechtelijk gesanctioneerd voor de hem ten laste gelegde manipulatie en de beledigende en ridiculiserende aard daarvan.

71. Voor zover verzoeker in het negende en het tiende middel, samen genomen, laat gelden dat het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden “doordat de bestreden beslissing de toegepaste strafmaat niet motiveert”, dient erop te worden gewezen dat uit het bestreden besluit, dat zich de motieven eigen maakt van het tuchtvoorstel van de directieraad en het advies van de raad van beroep, wel degelijk blijkt om welke redenen de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege aan verzoeker wordt opgelegd.

Die redenen zijn hiervóór aangehaald *sub* 3.12 en 3.19. De directieraad heeft in het bijzonder gemeend niet te kunnen voorbijgaan aan de volgende omstandigheden:

- “- de manipulatie van een officiële brief uitgaande van een openbare gezagdrager;
- de spottende en beledigende inhoud van het betrokken stuk;
- de verzwarende omstandigheid van de manipulatie van een brief en het gebruik ervan in twee procedures voor de Raad van State, het hoogste administratief rechtscollege;
- het feit dat hij door de auditeur in de procedure voor de Raad van State werd gewezen op het feit dat hij zich hiermee op het ‘gevaarlijke pad van schriftvervalsing’ begeeft;
- de volharding van dhr. Zeeuws om zijn beledigende en ridiculiserende houding te vergoelijken, waarbij hij pretendeert dit als een recht uit te oefenen;
- de hierboven vermelde feiten kunnen het gezag en de geloofwaardigheid aantasten van dhr. Zeeuws in de uitoefening van zijn openbaar ambt.”

Zoals voorts *sub* 63 hiervóór is aangegeven, heeft de directieraad geoordeeld dat “[d]oor de manipulatie van een brief en het herhaaldelijk gebruik ervan voor de Raad van State als hoogste administratief rechtscollege, en gelet op de functies van dhr. Zeeuws in het Ministerie van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, [...] het vertrouwen in dhr. Zeeuws [is] teloorgegaan”

Aangenomen dat de voormelde motieven feitelijk juist en rehtens aanvaardbaar zijn, overtuigt verzoeker er niet van dat de verwerende partij haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan door hem op de aangegeven gronden de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

Het argument van verzoeker dat “[é]en en ander dient [...] begrepen te worden in het licht van de aanhoudende juridische strijd die [hij] afgelopen 7 jaar heeft gevoerd om uitvoering te krijgen van een arrest uit 2006” is daartoe ontoereikend. Het is verre van onredelijk dat de verwerende partij, bij de straftoemeting, in die “juridische strijd” geen verzachtende omstandigheid heeft gezien.

72. Voor zover verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog aanvoert dat bij het opleggen van de tuchtstraf geen rekening werd gehouden met zijn onberispelijke staat van dienst en dat zijn verweer als een nieuw tuchtfeit in aanmerking werd genomen, waartegen hij zich niet heeft kunnen verdedigen, dient te worden opgeworpen dat hij deze grieven niet voor het eerst in zijn memorie van wederantwoord vermag aan te voeren, aangezien hij dat ook al kon doen in zijn inleidend verzoekschrift.

Die grieven zijn derhalve niet ontvankelijk.

Ten overvloede zij vastgesteld dat het voorstel van tuchtstraf, dat door het bestreden besluit wordt bijgevalen, wél vermeldt dat verzoeker “tot nog toe geen tuchtrechtelijke straf heeft gekregen” en dat voorts geen overtuigende reden blijkt om aan te nemen dat de tuchtoverheid de wijze waarop verzoeker zich na het voorstel van tuchtstraf, dat de tuchtprocedure heeft ingeleid, heeft verweerd als “een nieuw tuchtfeit” in aanmerking heeft genomen.

73. Het negende en het tiende middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 9 maart 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren	kamervoorzitter,
Bruno Seutin	staatsraad,
Bert Thys	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren